De schoft van de Duitse herdershond

Een discussie die overdenkingen moet uitlokken over diepgewortelde meningen aangaande de schoft …

Door Louis Donald
SV Foreign List German Shepherd Dog Judge, Working Dog Judge & Breed Surveyor

---

Voor alles wil ik duidelijkheidshalve opmerken dat de uitdrukking “schoft” in het engels “withers” in het meervoud is en de uitdrukking “schofthoogte” niet hetzelfde is als “hoge schoft”. Ik wil ook zeer duidelijk stellen, dat wat U ziet bij sommige honden die hier als voorbeeld zijn gebruikt om een bepaald punt aan te tonen, een afwijking kan zijn die door de camera was geregistreerd, m.a.w. niet noodzakelijk een normale karakteristiek van die hond hoeft te zijn, maar slecht het doel van de aanduiding dient.

Ik wens ook te zeggen, dat vele hondenmensen de neiging hebben om uit te gaan zoeken wie een bepaalde anonieme hond op een foto is en dan op een emotionele, hoogdravende en destructieve wijze van koers veranderen, wat absoluut niets van doen heeft met dit onderwerp en dit is één van de redenen, waarom ik van Facebook overgegaan ben naar mijn eigen website. Tenzij ik een hond bij naam noem, wie de hond is, wie de eigenaar is, wat voor andere eigenschappen hij toont en wat het wel of niet gedaan heeft in de show ring, doet het totaal niet ter zake.

Net als ieder ander, heb ik gedurende vele jaren de traditionele uitleg over de schoft aangehoord, of, meer specifiek, dat wat “hoge schoft”, “vlakke schoft” en “lage schoft” omschrijft en men kan niet over de schoft discussiëren, zonder ook de rug daarin te betrekken, omdat ze met elkaar in verband staan.

De eerste keer dat ik een SV-keurmeester over de schoft uitleg hoorde geven en speciaal over de hoge schoft, was dat de SV-keurmeester Hr. Bruno Hengmith, toen hij keurde op de Australische Nationale Show in 1977.

Als een van de Australische specialistische keurmeesters en destijds zeer betrokken in het leerproces, was ik speciaal geïnteresseerd in de definitie van “hoge schoft”. Mijn definitie van “hoge schoft” was gebaseerd op de schoft, die hoger is dan het hoogste punt van de rug, “vlakke schoft” een, waarvan het hoogste punt gelijk lag aan het hoogste punt van de rug en de “lage schoft” die, waarvan het hoogste punt lager lag dan het hoogste punt van de rug. Eenvoudig, ongecompliceerd en logisch, zou men denken.

Waargenomen werd bij honden in volledig gestrekte draf, dat, als de schoft hoger lag dan met zijn rug, de hond met de rug evenwijdig aan de grond bewoog, met de kop ongeveer 15 tot 20

graden hoger dan de schoft gedragen en, afhankelijk van een goed gebouwde voorhand en evenwichtige stuwing, de strekking vóór redelijk vrij en moeiteloos was. Als de schoft op gelijke hoogte was met de rug en de rug ook nog evenwijdig aan de grond bewoog, maar de voorhand de neiging had een beetje zwaar te zijn in zijn stap naar voren, de strekking naar voren enigszins beperkt was en de kop wat lager, iets boven de schoft, gedragen werd. Als de schoft lager was dan de rug, zoals het geval bij een gebogen rug, “afhankelijk van de gradatie van de buiging”, werd de strekking naar voren zelfs nog meer beperkt en dit kwam tot uiting in het op de voorhand vallen van de hond en in deze gevallen werd de kop iets beneden de schoft gedragen. Tenslotte, als de hond overbouwd was in de lenden/rug-streek, viel de hond zwaar op de voorhand, de kop, en meer specifiek de nek werd zeer laag gedragen en de ruglijn (vanaf het begin van de antiklinale wervel T11) was niet meer parallel aan de grond, maar in een hoek daarop.

Noch ikzelf, noch iemand anders die ik kende, had enig idee, waarom of hoe dit kwam, alles wat we wisten was, dat het gebeurde en het versterkte onze uitleg dat honden met een vlakke of een lage schoft niet buitengewoon in hun bewegingen waren.

Omdat ik samen met Dhr. Hengmith keurde [ik keurde puppies en had een deelnemerslijst van 143 reutjes en 101 teefjes] en omdat ik de voorzitter was van de GSDCA, wilde ik er zeker van zijn, dat ik en andere Australische keurmeesters het juiste begrip hadden van “hoge schoft”, dus greep ik de gelegenheid om het Dhr. Hengmith te vragen. Ik bracht zijn antwoord tijdens de volgende keurmeestersvergadering aan hen over.

Gedurende vele jaren is zijn definitie in Australië en Nieuw Zeeland doorgegeven en zijn uitleg blijft bij de overgrote meerderheid van de Australische keurmeesters en toezichthouders op de fokkerij vastgelegd als de definitie van de “hoge schoft”.

De uitleg van Dhr. Hengmith voor “hoge schoft”luidde letterlijk:”Als de top van de ruggengraat boven het hoogste punt van de schouderbladen uitsteekt, is het een hoge schoft [A], als de top van de ruggengraat gelijk ligt aan het hoogste punt van de schouderbladen, is het een vlakke schoft [B] en als de top van de ruggengraat beneden het hoogste punt van de schouderbladen ligt, is het een lage schoft [C].

"A"

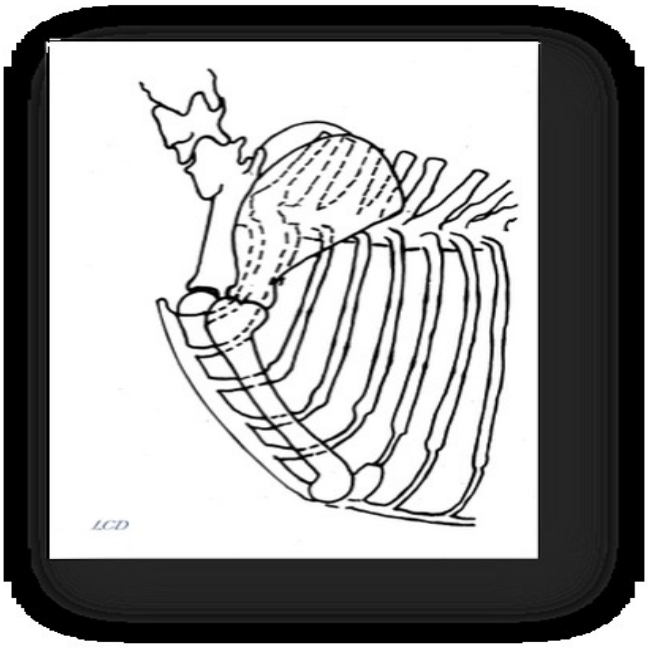

"B"

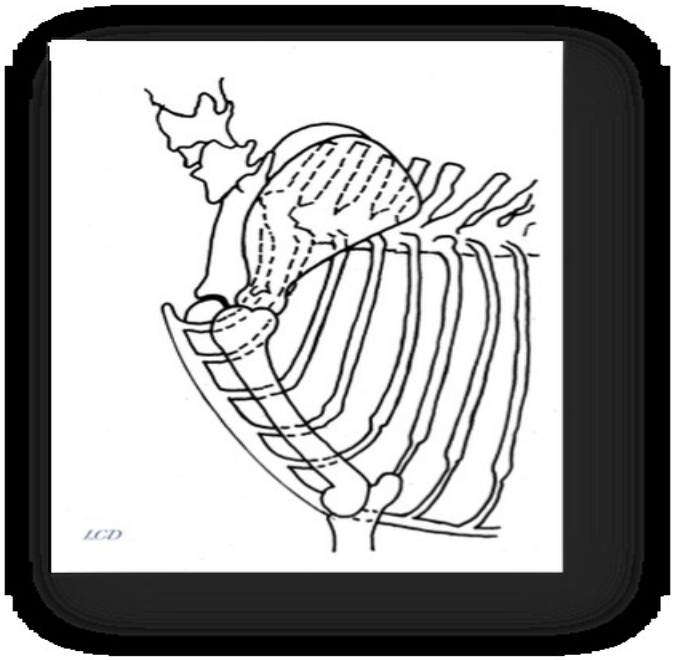

"C"

Als overeenkomst haalde hij de “hoge schoft” bij paarden aan. Ik had die uitleg nog nooit eerder gehoord en het was als zodanig een openbaring, maar tegelijkertijd ook verwarrend.

Waarom verwarrend? Om te beginnen was het woord “ruggengraat” een verwarrende term. Wat hij zei of bedoelde te zeggen, was: “een hoge schoft is de schoft, waarbij de doornuitsteeksels van de eerste paar borstwervels boven de top van de schouderbladen uitsteken”. Hij noemde niet de schoft in verhouding tot de rug en ik herinner me, dat ik toen bij mezelf dacht “wat , als de doornuitsteeksels van de eerste paar borstwervels boven de top van de schouderbladen uitsteken, maar de rug hoger is dan de doornuitsteeksels van de eerste paar borstwervels?”.

Ik herinner me nog, dat ik dacht “Misschien kan de rug nooit hoger dan de schoft liggen als de doornuitsteeksels van de borstwervels boven de schouderbladen uitsteken, misschien was dat waar het om ging!” Bedoelde hij, dat onafhankelijk van het verband tussen de schoft en de rug, zolang de doornuitsteeksels van de borstwervels boven de schouderbladen uitsteken, wordt de

schoft “hoog” beschouwd. Ik kon alleen maar aannemen dat hij dat inderdaad bedoelde! Ik vroeg hem niet om een uitleg (dat is voor mensen die mij nu kennen, moeilijk voor te stellen), maar ik was te nerveus om het te vragen, want ik wou mezelf niet voor gek zetten, ik was tenslotte keurmeester en als voorzitter van de GSDCA zou ik alles moeten weten. Bovendien, wie was ik dat ik aan een Guru zou kunnen twijfelen, laat staan met hem discuteren. Destijds, net als nu, is het voor de meeste mensen in de Duitse herdershondensport zo, dat als een SV-keurmeester het zegt, dan moet het wel zo zijn, twijfel er niet aan, neem dat maar aan!

Tijdens dat weekend deed ik iets, wat ik nog nooit eerder gedaan had: ik voelde tussen de schouderbladen van de honden, speciaal bij de volwassen dieren en speciaal bij de V1 hond Ïngo von Hafenlohrtal”, die een volkomen andere bovenbelijning had dan alle andere honden op die show.
Het resultaat was, dat ik geen enkele hond vond, waarbij de doornuitsteeksels van de borstwervels hoger waren dan de top van de schouderbladen.

Ingo von Hafenlohrtal

Shootersway Hades

Slechts zeer weinig mensen was het toegestaan om Ingo te betasten; hij kon zeer agressief zijn bij aanraking (ik kreeg eens door hem vijf hechtingen in mijn hand!). Ik was een van de zeer weinigen aan wie de eigenaar toestond hem te betasten en daarom denk ik dat ik de enige Australische keurmeester ooit was die hem gekeurd heeft.
Toen ik Ingo betastte, voelde ik dat de spier die over zijn borstwervel doornuitsteeksels ligt, beneden de top van de schouderbladen lag, in mijn herinnering ongeveer 4 mm eronder, hetgeen betekent, dat de doornuitsteeksels van de eigenlijke borstwervels zo’n 12 mm eronder lagen. Ik bemerkte ook, dat de omschrijving van zijn schoft, dus de helling, bij lange na niet zo uitgesproken was als bij alle andere honden en ik herinner me dat ik dacht: “Is dat vanwege de schoft? Veroorzaakt een hogere ligging van de schoft ook een hogere rug of is het andersom?”.

Ik bevoelde de schoft van de V2 hond “Shotersway Hades”, die een absoluut vaste strakke rug had en zoals bij iedere andere hond die ik dat weekend bekeek, de bovenkant van de spier die over zijn doornuitsteeksels van de borstwervels ligt, duidelijk beneden de top van de schouderbladen lag, in mijn herinnering zoals bij veel andere honden, rond de 6 tot 7 mm en bij anderen zelfs nog lager.
Innerlijk was ik verward en stond ik voor een raadsel! Niet alleen kon ik geen enkele hond vinden waarbij de doornuitsteeksels van de borstwervels boven de schouderbladen uitstaken, wat ik bovendien bij Ingo opmerkte was, dat als de spier die over de doornuitsteeksels van de borstwervels ligt, dichter bij de bovenkant van de schouderbladen ligt, de rug óók hoger was, in termen van hoeveelheid veel hoger, de helling van de schoft en zijn aftekening tegen de rug was

scherp en men kon vanaf deze helling de lengte van de schoft zien. Voor mij was belangrijk, dat deze laatste gedaante overeenkwam met de geaccepteerde beschrijving van de gewenste hoge, lange, aflopende en daardoor duidelijk afgetekende schoft. Wat ik niet begreep, wat ik niet op een rijtje kreeg, was hoe een hond de bovenkant van de borstwervelpunten op een hogere positie kon hebben in verhouding tot de schouderbladen, zoals in het geval van Ingo, terwijl terzelfder tijd de rug in plaats van relatief lager, hoger was, en daaruit volgend de schoft veel minder afhelde, minder afgetekend was en een veel minder meetbare lengte.

Hoewel het aantal voorbeelden zeer klein was, deed de logica en de waarneming van honden die ik in Duitsland had gezien mij overwegen, dat als de rug in de antiklinale streek omhoog komt, dat niet komt, doordat de doornuitsteeksels van de borstwervels langer worden, maar doordat de ruggengraat in de antiklinale streek omhoog gekomen is en op een vlakke manier zoals een deurscharnier aan twee kanten vastzit, één kant aan de basis van de nek en de andere kant aan het begin van het bekken. Ik dacht dat het misschien mogelijk was dat door het omhoogkomen van de rug, ook in stijgende mate de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels omhoog zouden komen, tot boven de schouderbladen uit, zoals bij een paard, maar in termen van selectieve fokkerij, zelf in termen van mutaties was het uitermate verwarrend en voor mij onvoorstelbaar, maar ik zou spoedig ondervinden, dat onder collega's ik in deze gedachtegang behoorlijk alleen stond en dat duurt voort tot de dag van vandaag.
Vanwege dit inzicht zorgde ik ervoor in de tent bij Dhr. Hengmith te komen zitten, terwijl hij de open klassen keurde en mij viel op dat hij niet alleen Ingo beoordeelde als hebbende een "hoge schoft", maar een groot deel van de honden als zodanig beoordeelde, in mijn herinnering zeker meer dan de helft van de open klas deelnemers en het overgrote deel waren zoals Hades!
Hier begon mijn twijfel over hoeveel mensen in de Duitse Herdershondensport, mijzelf incluis, werkelijk het begrip "schoft" begrepen, wat de functie ervan is en hoe die functie in de beweging tot uiting komt en ik heb sindsdien deze zelfde twijfel gezien in de gesproken en geschreven beoordelingen van de schoft door vele keurmeesters.

Als deze beschouwing duidelijk is voor mij, moet het ook duidelijk en verwarrend zijn voor veel andere mensen, en niet alleen nieuwelingen.

Wat ik hier verteld heb is een beetje een oud verhaal en vele lezers zullen zeggen: "Weer zo'n langdradig verhaal van Louis en waar gaat het nou eigenlijk om?"

Waar het om gaat, is dat Herr Hengmith's omschrijving van "hoge schoft" beschouwd wordt als de omschrijving door de meerderheid van de gespecialiseerde DH-keurmeesters en Fokkerij-waarnemers, niet alleen in Australië, maar in vele landen over de gehele wereld. Het betekent, dat de overweging voor het bepalen of de schoft "hoog" is, gedaan wordt door visueel en niet fysiek (op de tast) vast te stellen dat de "bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels "hoger ligt dan de bovenkant van de schouderbladen en niet de spier die erover ligt, maar de punten zelf. Als de schoft "vlak" is, dan komt dat doordat de doornuitsteeksels van de borstwervels gelijk liggen aan de bovenkant van de schouderbladen en als de schoft "laag" is, dan komt dat doordat de doornuitsteeksels van de borstwervels lager liggen dan de bovenkant van de schouderbladen.

Zonder teveel op mijzelf vooruit te lopen, maar om de lezer een idee te geven, van waar ik hiermee heen wil en waarom mijn mening tegenstrijdig is, omdat ik zeg, dat de algemeen aangenomen uitleg en omschrijving van vele DH autoriteiten over en van de schoft, speciaal de hoge schoft, fout is. Ik beweer, dat de mening van vele mensen, dat bij de Duitse Herdershond zijn doornuitsteeksels van de borstwervels boven de bovenkant van zijn schouderbladen moeten uitsteken, een foutieve mening is, dat als dat al voorkomt, het zeldzaam is en dat wanneer de doornuitsteeksels van de borstwervels boven de bovenkant van de schouderbladen uitsteken, de schoft niet hoog zal zijn, maar eerder vlak of zelfs laag en dat de ideale positie van doornuitsteeksels van de borstwervels en hun bovenliggende spieren beneden de bovenkant van de schouderbladen is. Ik beweer, dat als een hond zijn doornuitsteeksels van de borstwervels boven de bovenkant van de schouderbladen heeft uitkomen, hij net als honden met een gebogen rug, in eniger mate een belemmering zullen vertonen, niet alleen in een gang, zoals bv de draf, maar zeer zeker bij een rugbuigende beweging als de galop of de sprong.

Hierboven afgebeeld een voorbeeld van een hedendaagse VA Duitse herdershond: de spieren die over de doornuitsteeksels van de borstwervels liggen lager dan de bovenkant van de schouderbladen.

Waarom dit onderwerp van groot belang zou moeten zijn, is omdat het een rol speelt in de fundamentele structurele veranderingen, die plaats hebben gevonden in de ontwikkeling van het ras, aan de schoft, aan de rug, aan de bovenbelijning en, naar mijn mening door het verband tussen dat alles, ook aan de ribbenkast, de borstdiepte t.o.v. de lengte van de voorpoten en misschien aan de voorborst.

Ik moet hier wel stellen, dat men niet alle honden van een ras onder één noemer kan plaatsen. Veel mensen doen dat wel, maar zouden dat niet moeten doen. Honden zijn een manifestatie van hun afstamming, een manifestatie van hun bloedlijnen en daarom is het fout om alle honden en hun specifieke trekken onder één noemer te plaatsen, maar meer in brede termen, over een periode van een 100-tal jaren, in “termen van genetisch voorkomen” en andere beduidende factoren terzijde te schuiven, zoals een lagere positie van de heup, die direct gerelateerd is aan de rug, die daarom in mijn volgend artikel “De Rug van de Duitse Herdershond” behandeld zal worden. Dit aspect van de anatomie van de hond, tezamen met een veranderende ribbenkast en verhoudingsgewijs kortere voorpoten, heeft bijgedragen tot de verandering van het uiterlijk het lichaam van de “show hond” van een nagenoeg rechte hoek tot een licht gebogen ei-vorm.

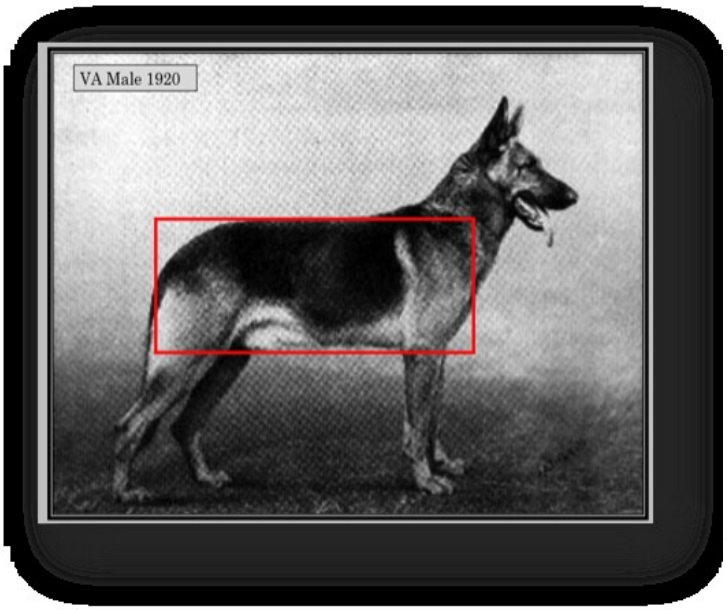

Toen ik door een aantal mensen gevraagd was iets over de schoft te schrijven, was hun verzoek bedoeld eenvoudig te zijn, dat is wat de meeste mensen over honden willen en krijgen, een eenvoudige uitleg in één zin, maar zoals veel zaken in verband met de anatomie en het functioneren van de hond, is het niet een eenvoudig onderwerp. Het is verrassend ingewikkeld, het kan zeer verwarrend zijn en omdat er verscheidene fundamenteel structurele, politieke en hogelijk emotionele invloedrijke aspecten aan ten grondslag liggen, weet ik niet eens zeker, waar te beginnen, maar daar gaan we!

Niettegenstaande de definitie van Herr Hengmith van de schoft, denk ik toch, dat we moeten beginnen met het bespreken van de definities van “schoft” en “rug”.

Bijna alle uitdrukkingen gebruikt bij honden, en speciaal die, die met de bovenbelijning te maken hebben, zijn afgeleid van uitdrukkingen gebruikt bij paarden en als zodanig is het nodig een paar relevante aspecten van het paard, diens terminologie en diens functies te bespreken. De bovenbelijning van het paard is in vier onderdelen verdeeld: schoft, rug, lendenen en croupe (kruis) en ik heb deze ongeveer overgebracht op een van Dr. Gorrieri’s tekeningen. Ik zeg “ongeveer”, omdat een paard 18 borstwervels en dus 18 paar ribben heeft en dat geeft en duidelijk meetbaar langere schoft/rug dan bij een hond. Een hond heeft 13 borstwervels en dus 13 paar ribben.

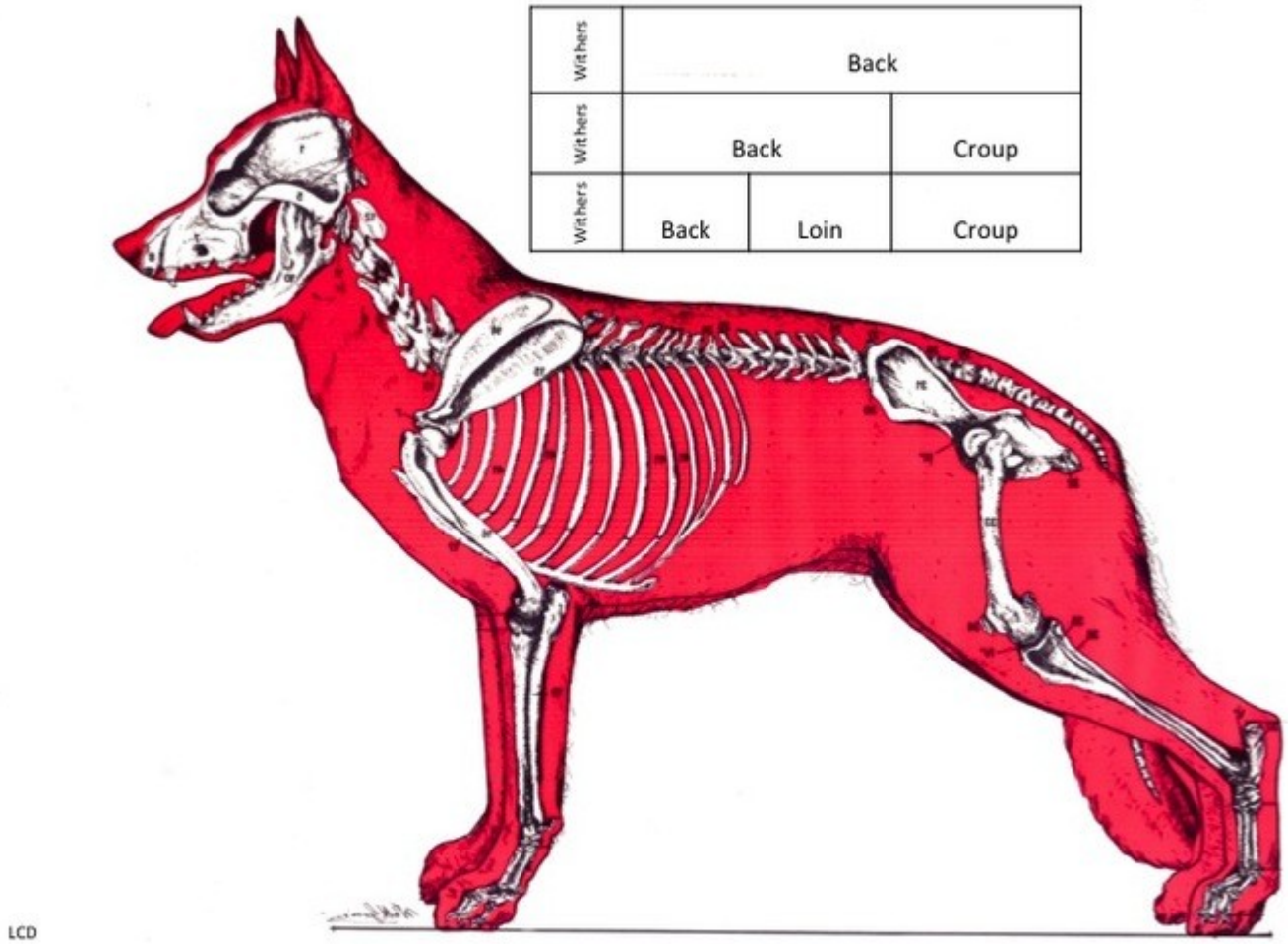

Er ontbreekt een algemene overeenstemming in vele hondenstandaarden over de vraag waar precies de schoft, rug, lendenen en croupe beginnen en ophouden. Dit probleem wordt zelden of nooit besproken. Als het als gespreksonderwerp zou worden opgeworpen, ben ik er zeker van,

dat het beantwoord zou worden als een zinloze vraag, die alleen door een nieuweling gesteld zou kunnen worden, maar een overeenkomst in deze zaak is fundamenteel om deze delen te kunnen bespreken.

Sommige honden standaarden omschrijven de rug als het gebied tussen de basis van de nek en de staartwortel, zonder de staart, gelijk zoals het bij de mens omschreven is, terwijl anderen de rug evenredig gelijk aan die van het paard omschrijven: “het gebied, dat de laatste zes borstwervels en de eerste twee lendenwervels omvat”, dit staat gelijk aan ongeveer het einde van de ribbenkast, het uiterste eind van de zwevende rib, terwijl de rest van dus vijf lendenwervels de lendenen uitmaken. Anderen stellen, dat “de rug bestaat uit de laatste ongeveer zes borstwervels”, hetgeen alle zeven lendenwervels overlaat als lendenwervels, eigenlijk nagenoeg hetzelfde.

Ik hoor veel mensen zeggen dat de lendenen precies zouden moeten worden aangeduid als een duidelijk onderdeel van de bovenbelijning; ze hebben waarschijnlijk gelijk en in mijn volgende artikel zal het behandeld worden als een afgescheiden deel van de bovenbelijning, maar voor mij is de bovenbelijning te omschrijven als schoft, rug en kruis en iedere verwijzing naar de lendenen valt binnen die parameters. Eerlijkheidshalve moet gezegd worden, dat ik hierin beïnvloed ben door het feit, dat de term “lendenen” zelden of nooit wordt gebruikt in de samenstelling van de regels van de beoordeling, maar, zoals ik zei, er zijn hierop vele gezichtspunten en ik heb ze allemaal behandeld.
Mensen kunnen hun eigen voorkeur koesteren, en ik vermoed dat velen, speciaal na het lezen van mijn artikel over de rug, verkiezen de lendenen te beschouwen als een duidelijk herkenbaar gedeelte van de bovenbelijning.

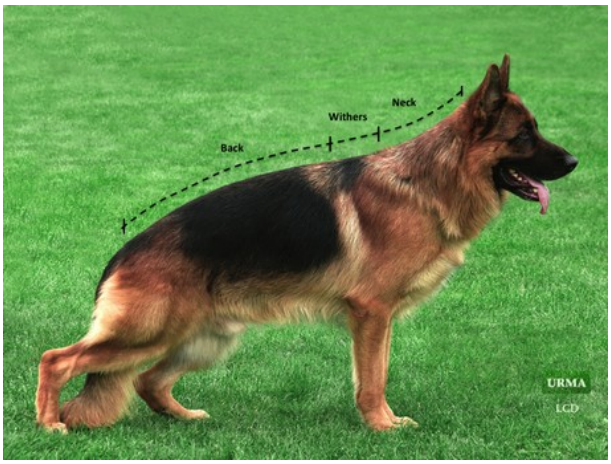

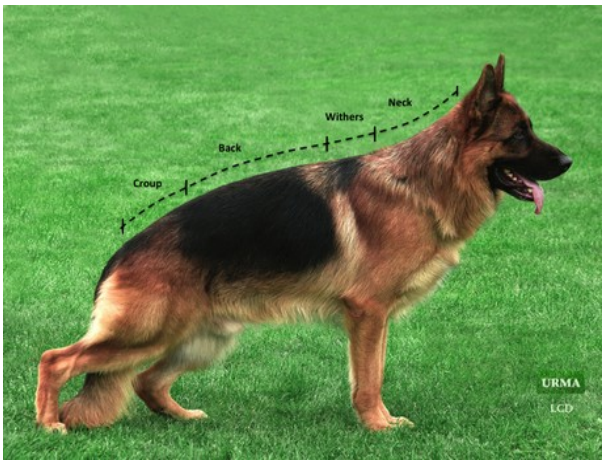

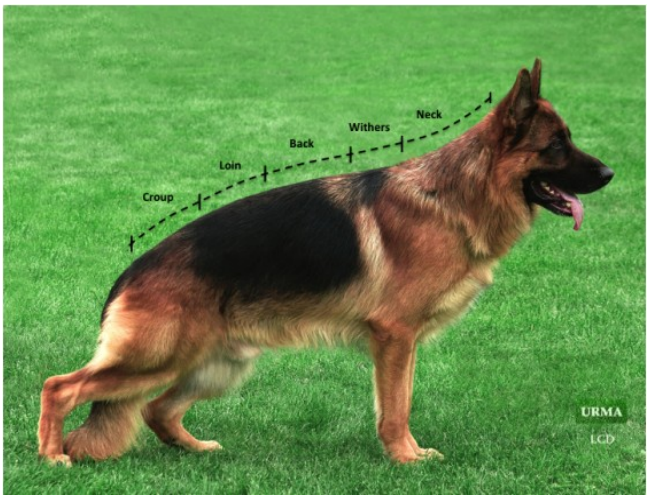

Niettegenstaande hetgeen ik daar net stelde, waar zit de schoft en hoe zou hij er idealiter uitzien en hoe zou hij bij de Duitse Herdershond het best gevormd moeten zijn?
De Standaard stelt, dat hij hoog, lang en licht aflopend moet zijn. Hoe hoog is hoog, wat is licht of sterk aflopend, hoe lang is lang, hoe meet je de lengte van de schoft?
Van boven naar beneden kijkend, is de schoft de ruimte tussen de schouderbladen en gezien van de zijkant strekt hij zich uit van de basis van de nek tot ongeveer vier wervels vóór de antiklinale wervels.
Zoals de meerderheid van DH-liefhebbers, die ik ken, zijn ervan overtuigd, dat de schoft van de Duitse Herdershond gelijk zou moeten zijn aan die van het paard. Dus laten we het over de schoft van het paard hebben.

Ja, precies zoals Herr Hengmith zei, de schoft bij het paard wordt niet gevormd door de bovenrand van het schouderblad, maar door de toppen van de borstwervel doornuitsteeksels en de daaraan vastzittende spieren van grofweg de eerste 11 borstwervels en deze doornuitsteeksels bevinden zich boven de bovenrand van de schouderbladen. Verrassend is misschien, dat als een paard geacht wordt een lage schoft te hebben [paarden hebben nooit een vlakke schoft], liggen de toppen van de borstwervel doornuitsteeksels toch nog boven de bovenrand van de schouderbladen! Ja, zelfs als de toppen van de borstwervel doornuitsteeksels boven de bovenrand van de schouderbladen uitsteekt, kan de schoft toch laag zijn en dit is, omdat bij het paard de plaats van de borstwervel doornuitsteeksels in verhouding tot de schouderbladen niet bepalend is om de hoogte van de schoft te bepalen, maar het verband van de schoft met de rug bepaalt dit. De andere 7 borstwervels plus een paar lendenwervels vormen de rug en de rest van de lendenwervels vormen de lendenen. Duidelijk en ondubbelzinnig.

Als we deze onderverdeling van het paard op relatieve wijze toepassen, zou de schoft van de hond gezien moeten worden als “ongeveer” de eerste 7 borstwervels en de rug als “ongeveer” het gebied, dat de laatste 6 borstwervels en de eerste 2 lendenwervels omvat, terwijl de overige lendenwervels de lendenen uitmaken. Als men geen omschrijving van de lendenen wenst, is het resterende deel van de lendenwervels de rest van de rug. Het lijkt eenvoudig, nietwaar? Dat is het niet, en terwijl dit probleem zelden of nooit besproken wordt, is het niet duidelijk en wel dubbelzinnig.

Het is zeer belangrijk te begrijpen dat bij het paard de schoft, schouderblad, de samenstelling van de ruggengraat en ook de gehele functie van de ruggengraat, inclusief dat van de bekkenstreek, zéér verschillend is van die van de hond, specifiek de Duitse Herdershond. Wat bij de een verlangd wordt, heeft geen enkel verband met wat bij de ander verlangd wordt, maar omdat de uitdrukkingen “hoge schoft” en “lage schoft” uit de paardenterminologie komen, geloven vele mensen dat de samenstelling van de schoft en zijn functie dezelfde zijn – ik herhaal, ze zijn niet hetzelfde!

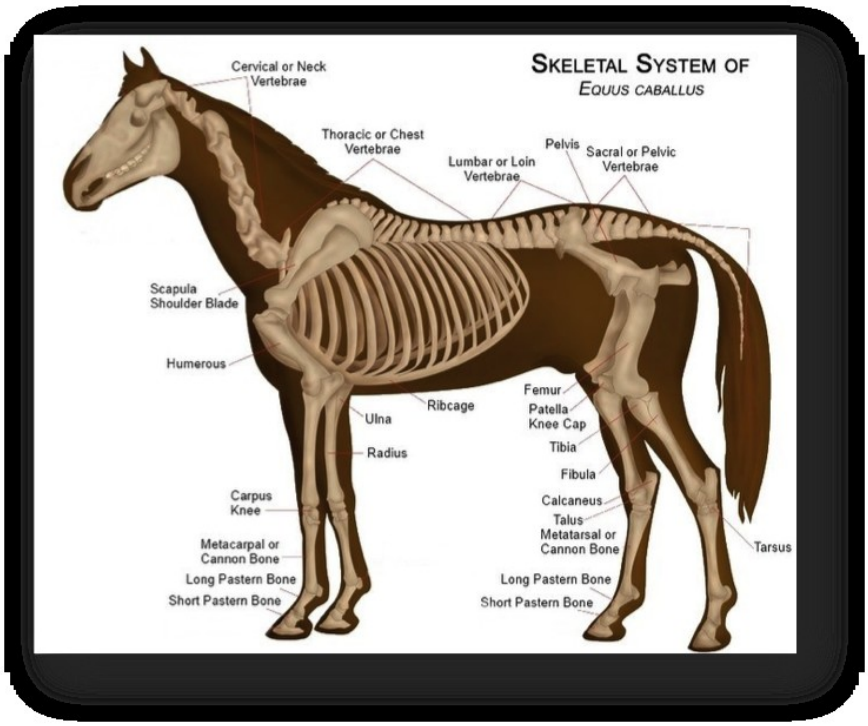

Naast de functie van de schoft van bevestiging en ondersteuning van de nek, de schouderspieren en de borstkas, zien paardenmensen de schoft van het paard in samenhang met de geschiktheid voor de ligging van een zadel. Paardenmensen vinden, dat de schoft “hoog, lang en vrij scherp aflopend” moet zijn om het voorste gedeelte van het zadel op zijn plaats te houden en de rug moet beduidend lager zijn dan de schoft om het zitgedeelte van het zadel plaats te geven. “Dit is waar de uitdrukking hoge of lage schoft vandaan komt”, dit is een paarden-uitdrukking overgenomen door de wereld van de hondenmensen.

In vergelijking met honden, hebben paarden een zeer lang ruggenwervelgedeelte in de borststreek en daaraan vast zitten in het voorste gedeelte de doornuitsteeksels van de borstwervels, die wat langer zijn dan hun eveneens “zeer lange schouderbladen (verlengd door kraakbeen)”.

Ik zeg “verlengd door kraakbeen”, omdat de borstwervel doornuitsteeksels lang en hoog moeten zijn en terzelfder tijd vast moeten kunnen zitten aan de schouderbladen. De evolutie heeft de schouderbladen verlengd door middel van kraakbeen voor een stevige bevestiging, reden waarom de hond geen zeer lange, hoog geplaatste borstwervel doornuitsteeksels heeft (zou moeten hebben), omdat hij ze simpelweg niet nodig heeft.

De zeer lange, stompe en vlamvormig eindigende borstwervel doornuitsteeksels van een paard zijn nodig om de aanzienlijke spiermassa en pezen te ondersteunen, die nodig zijn voor een lastdier en special voor een trekdier en voor ieder dier, special een grazend dier, met een zeer lange en zware nek.

Stelt U zich vorm van deze schoft voor als een bouwkraan. Stelt U zich verder voor, dat de nek, de nekwervels, de kraan vormen, die ontworpen is met een metalen webvormige hijsarm met een gewicht aan het eind [de kop van de hond] en de lange, hoge schoft vormt de verankering van de hijsarm voor de ondersteunende kabels.

Hoe langer en/of zwaarder de metalen hijsarm – nek, des te langer en hoger de hefboomarm – schoft moet zijn en andersom.

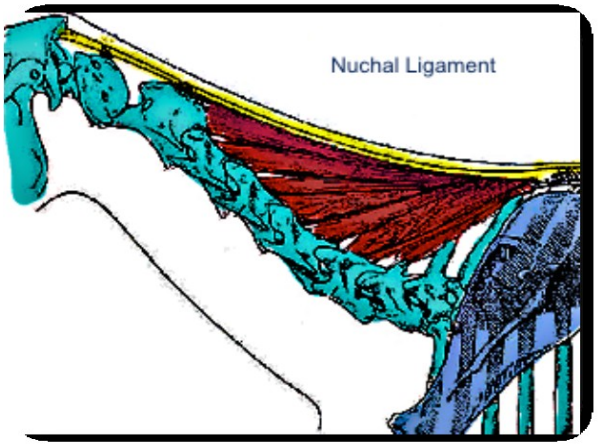

De vergrote lengte en hoogte van de borstwervel doornuitsteeksels boven de bovenkant van de schouderbladen uit, vergemakkelijken verlichten de taak van de kracht en massa van de spieren en pezen, die zo een nek moeten dragen. Deze “evolutionaire aanpassing”voorziet ook in een hefboomeffect, omdat een zeer krachtige peesband, de grote nekpees (die ook bij de hond bestaat), aangegeven in geel, is bevestigd aan de achterzijde van de schedel van het paard en in feite helemaal doorloopt over de rug naar zijn bevestiging aan het heiligbeen, de staartwortel.

De nekpees kan het beste gezien worden als een reuzen elastiek, dat het gewicht van het hoofd ondersteunt als het hoofd hoog gedragen wordt, daarmee de druk van de hoofd- en nekmusculatuur verlicht, hetgeen nodig is voor een dier, dat misschien 7 tot 8 uur per dag graast. De evolutionaire ontwikkeling van deze sterke pees en de bijbehorende nekbespiering heeft een vergroting van het geheel van borstwervels, een verlenging van de borstwervel doornuitsteeksels, waar zij aan bevestigd zijn, bewerkstelligd.

Als het paard zijn hoofd laat zakken, wordt deze pees, die de hoge schoft als steunpunt gebruikt, aangespannen en gedurende dit proces ontneemt het alle buiging uit de paardenrug, waarbij het letterlijk omhoog komt en de paardenrug strekt. Dit vermindert alle buigzaamheid in de rug, speciaal tijdens de galop Voor het paard, anders dan voor de Duitse Herdershond, is dit

“minimale buigen van de rug hoogst wenselijk”.

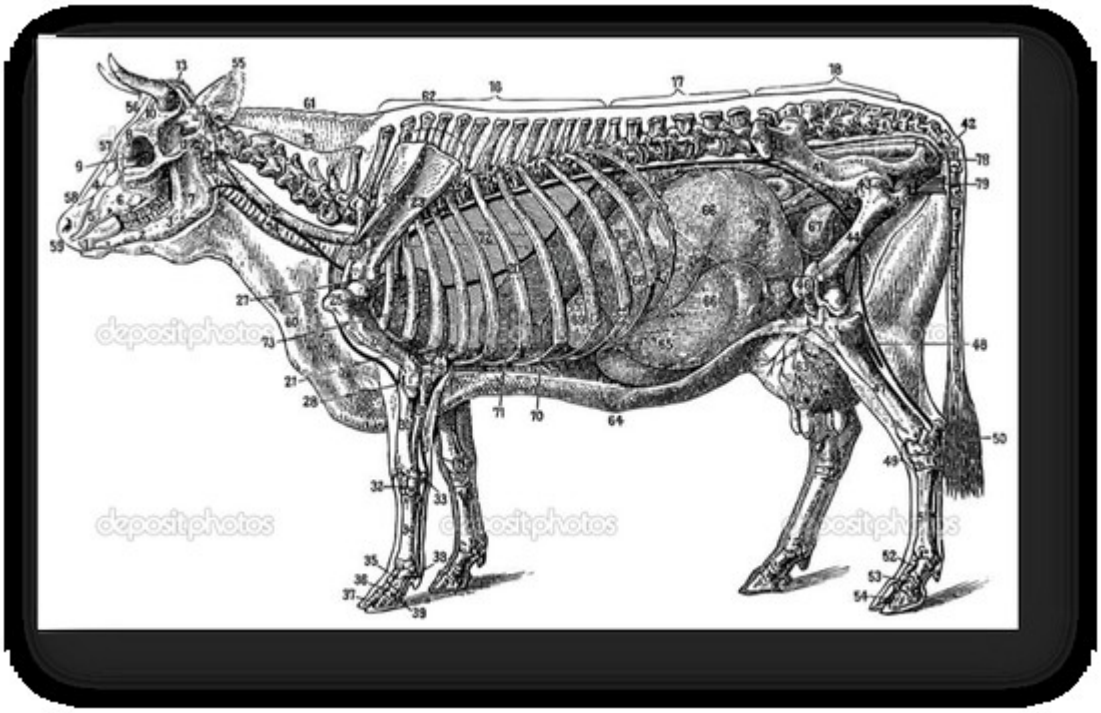

Als men het argument, dat de uitsteeksels van de borstwervels die boven de bovenkant van de schouderbladen uitsteken, een “hoge schoft” teweegbrengen, dan is het de moeite waard eens naar de schoft van een koe te kijken, waarvan men zou kunnen zeggen, dat die op vlakke schoft van vele Duitse Herdershonden lijkt, waar het de relatieve hoogte van de schoft t.o.v. de rug in de antiklinale streek.

Ik zeg dit niet als grap, verre van dat. Voorstanders van de “Hengmith definitie”zullen zeggen, dat omdat de bovenkant van de uitsteeksels van de borstwervels boven de schouderbladen uitsteekt, de schoft van een koe “hoog” is, maar zoals U hier kunt zien, terwijl de bovenkant van de uitsteeksels van de borstwervels boven de schouderbladen uitsteekt, de schoft niet “hoog” is, maar nagenoeg “vlak”.
Het essentiële punt dat ik hier maak, is dat ondanks dat de bovenkant van de uitsteeksels van de borstwervels boven de schouderbladen uitsteekt, zij bijna gelijk ligt met de rug, want, anders dan bij het paard, maar wel zoals bij veel hedendaagse Duitse Herdershonden, is de antiklinale streek van de koeienrug hoog en de pas van de koe is kort in stap en zwaar, zelfs bij een goede hoeking van de voorhand.

Het punt van overweging is de laterale bouw van de ruggenwervel, duidelijker, zijn hoogte [in de antiklinale streek] in verhouding tot de bovenkant van de borstwervels T2 tot T4. Dit heeft een direct verband met de omschrijving van de schoft, van de hoogte, ja, de hoogte, en via een door selectie geleid raamwerk heeft deze verhouding meer in het ras van de Duitse Herdershond veranderd, dan in welk ander ras dan ook. Daarover later meer!

Hondenmensen houden ervan gezichtspunten van de hond te vergelijken met die van het paard, maar als het erom gaat de rug van een dravende hond te vergelijken met een ander dier, kan het U weleens verrassen, dat de kat een veel betere vergelijking biedt. Ik zeg dit, omdat de kat, net als de Duitse Herdershond, een hoge elasticiteit van de rug nodig heeft en dit wordt gedeeltelijk verschaft door de bovenkant van de uitsteeksels van de borstwervels, die beneden de schouders ligt, niet erboven. De nekpees terzijde, omdat zijn lengte en gewicht het niet garanderen, als bij de kat de bovenkant van de uitsteeksels van de borstwervels boven de schouderbladen uit zou steken, zou hij niet de zwaartekracht tartende elasticiteit in zijn ruggengraat hebben, die hij nu heeft.

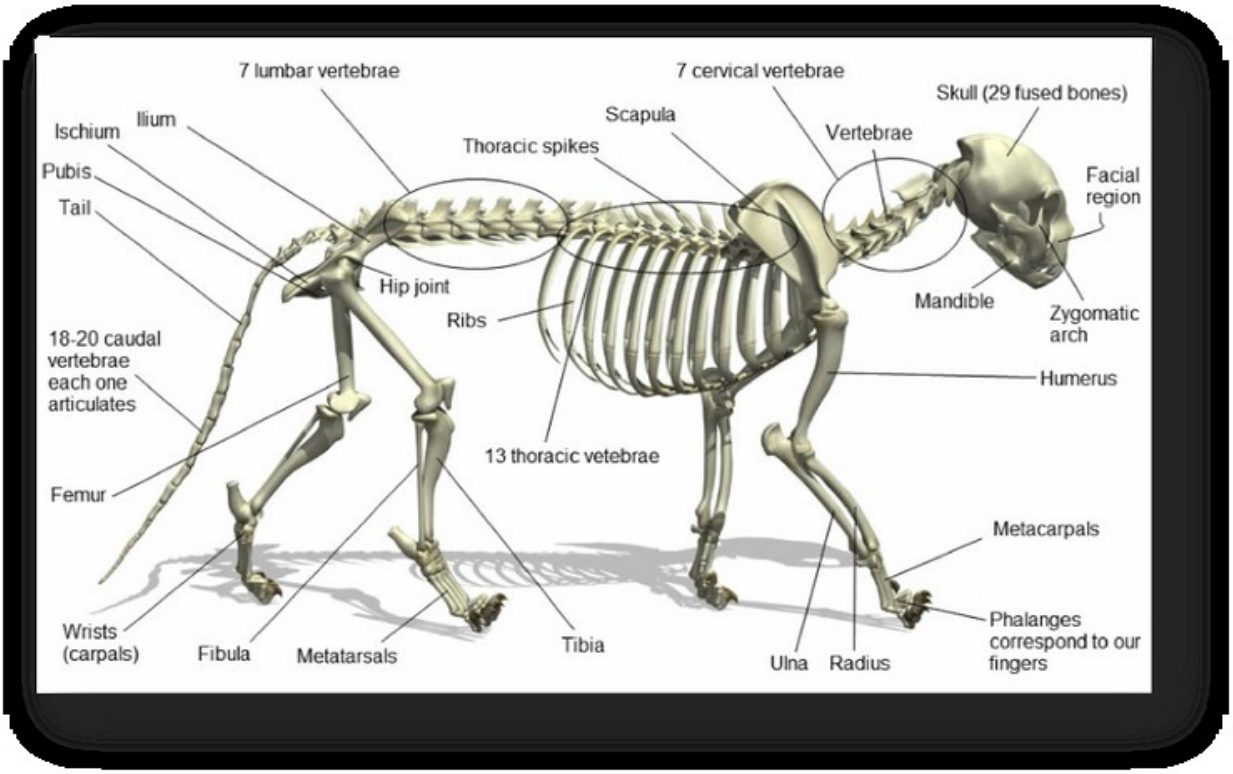

Dit is de kern van de zaak en waarom ook het geloof, dat de bovenkant van de borstwervel doornuitsteeksels bij de Duitse Herdershond of welke dravende hond dan ook, boven de schouderbladen uit zou moeten steken, fundamenteel fout is.

Hier zijn de feiten: hoe langer en/of zwaarder de nek en het hoofd, des te hoger en langer de doornuitsteeksels van de borstwervels moeten zijn in vergelijking met de bovenkant van de schouderbladen.
Zoals eerder gesteld, dit is omdat deze vorm een grotere spiermassa, grotere spier- en pees-verankering en grotere spier- en peeskracht bewerkstelligt en er is geen beter voorbeeld van dan de nek van een giraffe.

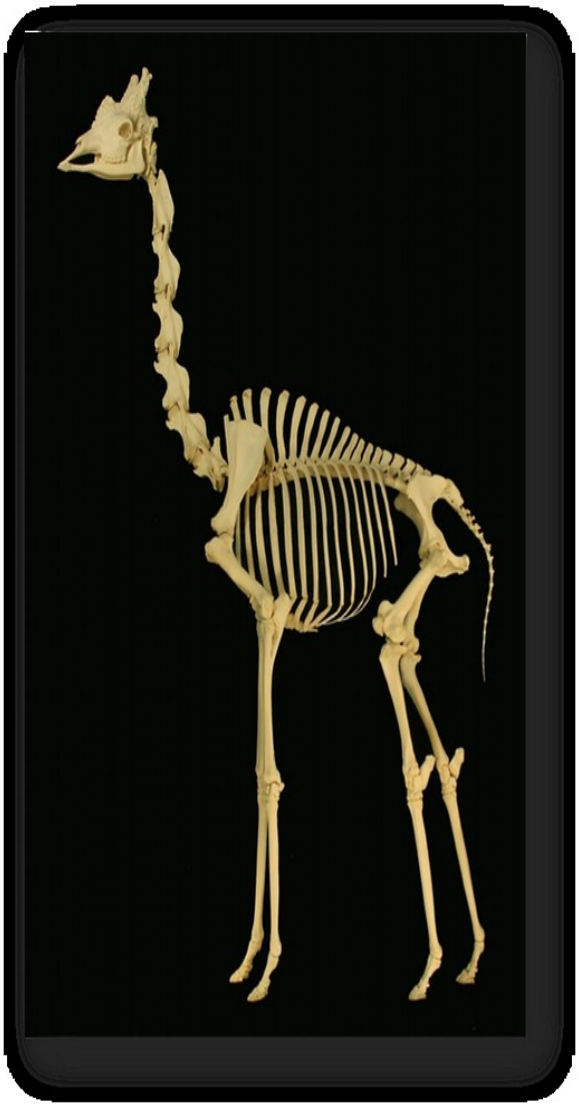

Het skelet van de giraffe hiernaast geeft een duidelijk beeld van wat ik net zei, ook van toepassing is. Het behoeft geen verder commentaar van mij.

Bij het paard heeft de ligging van de borstwervel doornuitsteeksels boven het schouderblad het effect, dat gedurende beweging, speciaal in galop, als het paard zijn gewicht op zijn voorbenen draagt, de schoft – de borstwervels en de romp – naar beneden bewegen ten opzichte van de bovenkant van het schouderblad en wanneer de voorbenen geen gewicht meer dragen, beweegt de schoft omhoog en de bovenkant van de schouderbladen naar beneden. Dit is zeer voordelig voor het paard en zijn berijder, het is een ingebouwde schokbreker.

Een Duitse Herdershond is een draver, geen lastdier, noch een grazer met een lange nek en een zware kop. Hij moet een stevige en strakke schoft hebben en, zoals bij het paard, moet er in de schoftstreek enige beweging, enig schokdempend effect zijn, maar tegelijkertijd moet hij vrij, soepel en beweeglijk zijn in de schoftstreek. Belangrijk is ook, anders dan bij het paard, dat hij soepel is en zijn rug in de lendenstreek kan buigen, speciaal tijdens galop.

Het oude gezegde van von Stephanitz, dat als een DH draaft, de rug evenwijdig aan de grond moet zijn en dat een glas water op zijn rug geen druppel zou mogen morsen, is een zeer grafisch beeld van de ideale beweging van de DH en enige op-en-neer beweging van de voorhand is in volkomen tegenstelling tot dit ideaal van de Duitse Herdershond. Aangenomen, dat de spieren goed ontwikkeld zijn, op de plaats van de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels, net onder de bovenkant van het schouderblad, wordt de schuivende actie van de ruggengraat ten opzichte van de schouderbladen verminderd en wordt de schoft steviger en stabieler.

Dus, wat wij uit dit alles kunnen opmaken, is dat de uitdrukking “hoge schoft” uit de paardenwereld komt en in dat verband, vanwege de specifieke benodigdheden van een paard, de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels en de daaraan verbonden spieren en niet de bovenkant van de schouderbladen het hoogste punt is ter plaatse van de schoft, maar dat de hoogte van de schoft in de context van hoog of laag zijn, wordt bepaald door de verhouding van de bovenkant van de voorste doornuitsteeksels van de borstwervels tot de antiklinale streek van de rug en dus niet tot de bovenkant van de schouderbladen.

Wij hebben vastgesteld, dat de functie en het doel van de schoft bij het paard in bepaalde fundamentele gebieden “zeer verschillend is van die bij de Duitse Herdershond”. Dat de zeer

uitgesproken en relatief wijde schoft van het paard zeer efficiënt de buiging van de rug ondersteunt, maar de buiging van de rug, en tot op zekere hoogte de beweeglijkheid van de nek, in sterken mate beperkt, dat de ruggengraat van het paard gebouwd is om kromming en buiging te beperken, terwijl een hond gebouwd is om die kromming en buiging te vergemakkelijken.
Er kan ook vastgesteld worden, dat hoe hoger het hoogste punt van de schoft ten opzichte van de rug, des te groter de helling van de schoft en dientengevolge des te groter de begrenzing met de rug. We hebben ook vastgesteld, dat de spieren van het paard in de streek van de schoft massief en krachtig zijn en door de evolutie ervoor ontwikkeld om veel efficiënter de nek en het hoofd te dragen en de spanning in de rug vast te houden, dan bij de Duitse herdershond.

Tenslotte, en dit is met betrekking tot de laatste zin en is fundamenteel belangrijk voor dit gehele artikel, als de hond draaft en speciaal als hij galoppeert en springt, vindt er een opwaartse en neerwaartse glijdende beweging plaats tussen de borstwervels en de schouderbladen en als de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels boven het schouderblad liggen, wordt deze glijdende beweging, afhankelijk van de stevigheid en ontwikkeling van de spieren, in ongunstige mate vergroot.

Dus laten we dit tegen de breed geaccepteerde definitie van de hoge schoft bij de DH afspiegelen. Afspiegelen tegen hoe het was in de dagen van von Stephanitz en hoe het vandaag den dag is.

Kapitein von Stephanitz was een cavalerist en daarom zou zijn omschrijving van de uitdrukking “hoge schoft” betrekking hebben op het paard, maar geloofde hij, dat om een hogere schoft te verkrijgen bij de DH, de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels hetzelfde zouden moeten zijn als bij het paard? Ik geloof het niet, hij wist teveel van dierlijke anatomie en de functies en dat speciaal met betrekking tot het paard en de hond, nog meer de dravende hond en ik kom later terug op de reden, waarom ik dit zeg. Hij was zeer zeker van mening, dat een hoge schoft, daarom in dat opzicht lange schoft, afgetekend tegen de rug, ideaal was voor een lange afstand dravende hond en dat een vlakke, of erger nog, een lage schoft en dus niet afgetekend tegen de rug, niet bevorderlijk waren voor een moeiteloze strekking van de voorpoten. Hij begreep ook heel goed de functie van de spieren en de wijze waarop ze vastzitten in de streek van de schoft.

Begreep von Stephanitz waarom honden een beetje beperkt waren in de voorhand en er een beetje op vielen, als de schoft vlak of laag was? Geen idee, waarschijnlijk niet, maar in zijn geschrift beweerde hij: “een hoge en lange schoft bevoordeelt een lange moeiteloze gang”en “een lange en hoge schoft bevoordeelt een goede positie van de schouders en laten een stevige verankering van sterke spieren toe, daarmee een goede lengte van pas en strekking bewerkstelligend”. Naar mijn mening sprak hij beslist niet over het verband tussen de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels en de bovenkant van de schouderbladen, maar hij sprak over de relatieve hoogte en visuele hoogte van de schoft in verband met de rug. Naar mijn mening had hij nooit voorzien, zich nooit voor kunnen stellen, dat de schoft op dezelfde hoogte als, laat staan boven de antiklinale streek van de rug zou zijn en daarmee de lengte van de schoft altijd gebaseerd zou zijn op de visuele helling van de schoft.

De eerste hond, die von Stephanitz een Sieger maakte, was “Hektor von Schwaben”. Hektor was typisch voor alle zeer vroege Duitse Herdershonden, in die zin, dat hij een erg zwakke rug had en bij honden met een zwakke rug is de aflopende helling van de schoft zeer duidelijk afgetekend, de lengte van die helling erg lang [afhankelijk van de hoek van het schouderblad], omdat het optisch gezien van halverwege de nek naar beneden gaat tot iets vóór de antiklinische streek. Voor mensen die de anatomie van de hond en de functie van de schoft niet begrijpen, wordt dit als wenselijk gezien, zij zien het als een lange geleidelijk aflopende, afgetekende schoft, overgaand in een rechte [vlakke] rug, precies zoals de Standaard het voorschrijft!

Ik voeg daaraan toe, dat mogelijk bij een zwakke rug de doornuitsteeksels van de borstwervels op schofthoogte een beetje lager zijn dan bij een sterke rug, en ik vermoed dat ook, maar ik kan niet

in alle eerlijkheid zeggen, dat ik het zeker weet en de vragen hiertoe zijn veel ingewikkelder dan ik in kan schatten.

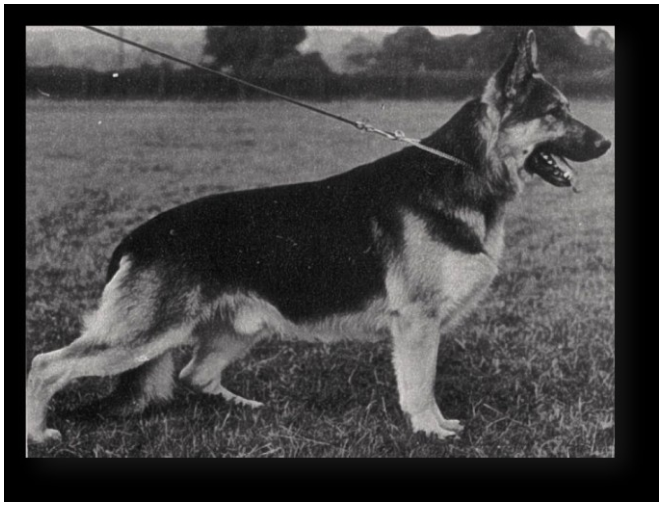

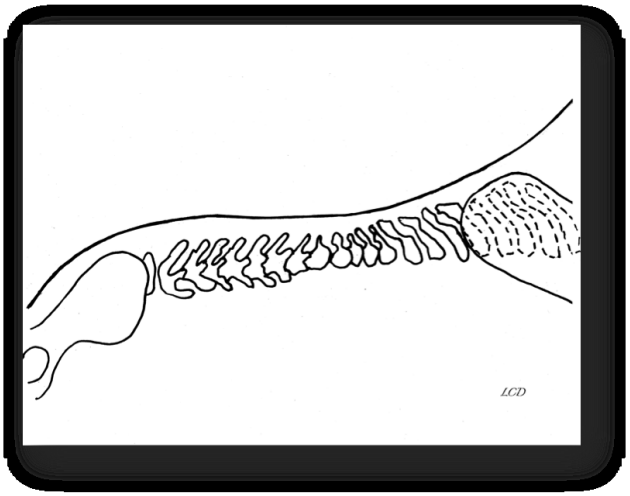

Zwakke rug

Ik noemde de hoek van het schouderblad, omdat honden met een steil schouderblad, bijna altijd in verband gebracht met een eveneens steile bovenarm, zullen een zeer hoge, “in de nek overgaande” schoft hebben, daarbij een zeer korte nek en veel steilere schofthoek tonen dan honden met goed geplaatste schouders. In feite is de schoft te steil in zijn helling en te hoog!

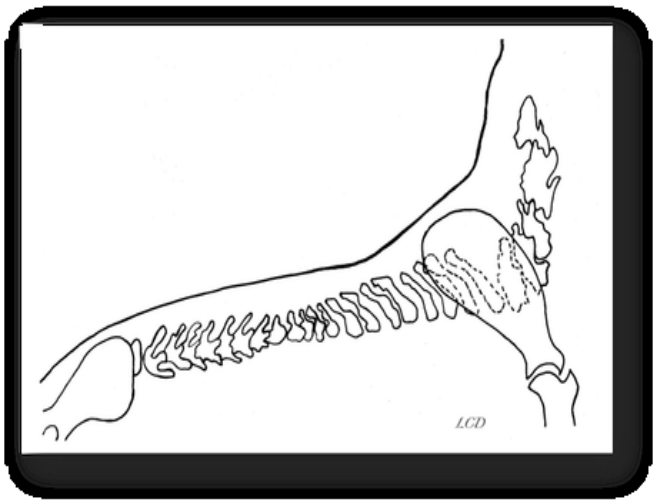

Steile schouder

Feitelijk was de laatste Sieger, die von Stephanitz presenteerde voor zijn dood en zo’n 30 jaar na het begin van zijn ontwikkeling van het ras, de 1933 Sieger “Odin von Stolzenfelz”. Men kan uit zijn geschriften afleiden, dat hij vanaf de eerste dag in hoge mate nadruk legde op verbetering van de bovenbelijning, van de schoft en van de rug en zonder me te veel vrijheid te veroorloven, ben ik ervan overtuigd, dat hij gevoeld heeft dat Odin enige verbetering in zijn bovenbelijning begon te vertonen. Het was er nog niet, maar voerde in de juiste richting.

1900 Sieger Hektor von Schwaben

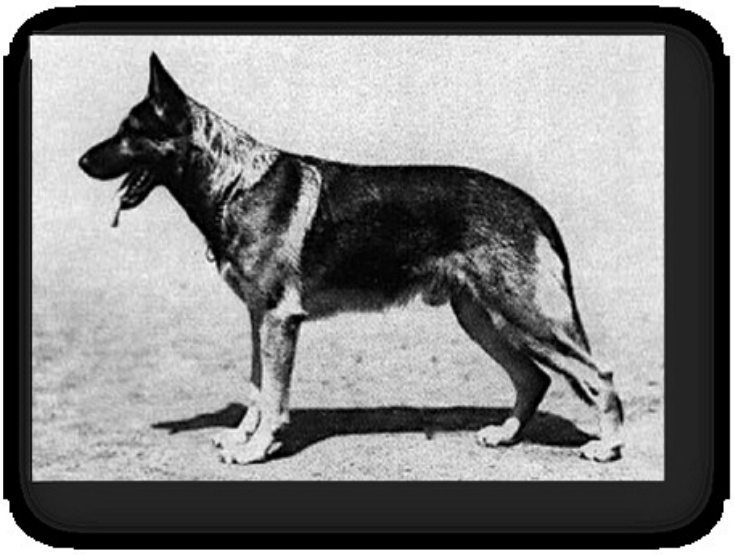

1933 Sieger Odin von Stolzenfels

1962 Sieger Mutz aus der Kuckstrasse

Zo'n 30 jaar na Odin en 30 generaties na Horand en klaarblijkelijk met voortdurende nadruk en doelgerichtheid op de rug, kregen we honden als de 1962 Sieger "Mutz aus der Kuckstrasse". Mij weer grote vrijheid veroorlovend, maar na alles wat ik gelezen heb, denk ik dat von Stephanitz verondersteld zou hebben dat de rug van Mutz dichtbij dat wat hij gewenst had, kwam. Nog iets meer verhoging van de ruggengraat in de antiklinale streek, zou het nog dichter bij de door hem voorgestelde bovenbelijning brengen.

Na 80 jaren van ontwikkeling en doelgerichtheid op de bovenbelijning, kregen we honden, zoals de Sieger 1973 "Dick von Adeloga" en men ziet een kleine, maar opvallende verhoging van de antiklinale wervels, die de rug van vlak naar licht aflopend brachten en in dat proces heeft het geen negatieve invloed gehad op de schoft. Men zou kunnen zeggen, een aardige middenweg tussen doelmatige schoft en sterke rug.

1973 Sieger Dick von Adeloga

Toen kwam in 1978 de Sieger “Cano vom Arminius”, gefokt door de president van de SV. Wij zien nu een “zeer lichte verhoging” in de lendenstreek van de rug, het omhoog “knijpen”van de rug in de antiklinale streek is verder gegaan en de rug is niet langer recht. Het is een minimale kromming, die wordt benadrukt in de antiklinale streek. De aftekening van de schoft is duidelijk met betrekking tot de zeer licht aflopende rugbuiging. Ik heb in lezingen en artikelen uitgelegd, dat de ruggengraat, zoals in dit geval, recht is, de zeer licht buiging een goed ontwikkelde bespiering is en de kracht van de rug is [hierdoor] vergroot, maar anderen zouden kunnen stellen, dat in tegenstelling tot mijn uitleg, in Canto de ideale lijn was overschreden.

1978 Sieger Canto von Arminius

Wat zou men redelijkerwijs kunnen opmaken uit deze momentopname uit de geschiedenis van de ontwikkeling van het ras?

Ik denk, dat men redelijkerwijs kan aannemen, dat na 40 of meer generaties van selectieve fokkerij, gericht op het vergroten van gen-specifieke frequenties en na 30 of meer generaties van het versterken van in principe dezelfde schoft en ruglijn, dat bij een hoge, lange schoft, afgetekend tegen een rechte rug, de zaken daarbij ook behoorlijk goed met elkaar verenigd waren.

Alhoewel, als men destijds deze aanname had geuit, zou bewezen moeten worden, dat ze totaal fout waren.

Net een paar jaar voordat Canto Sieger werd, was de Standaard aangepast om een zeer specifieke vermelding te maken van de schoft en zijn verband met de rug. Vele mensen zullen verrast zijn te vernemen, dat voordien de enige referentie in de Standaard naar de schoft en de rug luidde: **"rechte rug, niet te lang tussen schoft en croupe"** . Dat was alles en daarbij dachten vele mensen abusievelijk dat "recht"ook "vlak" betekent en dat geldt nog tot de dag van vandaag.

De aangepaste Standaard van 1976 stelde: **"de rug, met inbegrip van de lendenen recht en sterk ontwikkeld, niet te lang tussen schoft en croupe". De schoft dient lang en hoog genoeg te zijn om zich duidelijk tegen de rug af te tekenen, waarin het geleidelijk moet overlopen, zonder de ruglijn te onderbreken, die licht aflopend van voren naar achteren moet zijn".**

Behalve dan dat het een beetje dubbelzinnig kan zijn en mijn toegevoegde woorden in rood (waar?) kunnen daarbij helpen, was dit een goede toevoeging aan de Standaard. Het was goed omschreven, goed te begrijpen en in lijn met de ontwikkeling van het ras tot op heden. Het kon prima geprojecteerd worden op een hond als "Dick vom Adeloga" en honden met deze bouw vielen in generlei mate op de voorhand bij het lopen. Het was allemaal logisch en iedereen scheen er blij mee te zijn.

Toen veranderde in de vroege 90'er jaren alles en, ten goede of ten kwade, de opmerkingen die zovele jaren door Bruno Hengmith gemaakt waren en de algemene visie, die Herr Hengmith's omschrijving met betrekking tot de schoft ondersteunde, bleken zichzelf te bewijzen op een zeer overeenstemmende en diepgaande wijze.

In 1991 werd de (FCI) Standaard met betrekking tot de schoft en diens verhouding met de rug weer aangepast en hij stelde nu: **"De bovenbelijning gaat zonder enige zichtbare onderbreking van de nekaanplant over de uitgesproken schoft en de rug zeer licht aflopend over in horizontale lijn naar het gelijkmatig aflopende croupe"**.

Aan de ene kant was de aanpassing subtiel, in feite slechts één woord, maar aan de andere kant was het beduidend. Er is in deze aanpassing ruimte voor dubbelzinnigheid en dat was blijkbaar de bedoeling.

Deze zeer subtiele aanpassing verschoof de nadruk van de schoft, die **"hoog genoeg moet zijn om "<u>duidelijk afgetekend</u>" moest zijn tegen de rug"** naar **"hoog genoeg om "<u>afgetekend</u>" moet zijn tegen de rug"** . Het punt waar de schoft begint, was nooit een onderwerp van discussie, maar daar waar de schoft nu ophield en de rug begon, was niet langer zo duidelijk omschreven in de standaard als vroeger. Dit liet duidelijk een verdere verhoging van de rug in de antiklinale streek toe en, naar mijn mening, tezamen met een paar andere genetisch daarmee verbonden trekken, een lichte verhoging van de borstwervels ter hoogte van de schoft.

Het feit daargelaten, dat "de standaard nooit heeft gesteld, dat de rug iets anders dan "recht" zou moeten zijn", als iemand ook maar enige twijfel zou hebben, dat deze zeer subtiele verandering zich zou uiten in structurele veranderingen in de gehele bovenbelijning, bij toeval of niet (en men concludeert logischerwijs met opzet), dan werd dit door de Siegers die kort daarop zouden worden uitgeroepen, verdoezeld.

1993 Sieger Jeck von Noricum

1994 Sieger Kimon Dan Alhedy's Hoeve

1995 Sieger Ulk von Arlett

Het feit, dat deze verhoging van de ruggengraat ter hoogte van de antiklinale wervels invloed had op de borstwervels, maar speciaal op de lendenstreek van de rug, betekende een verregaande verandering in de ontwikkeling van het ras met betrekking op de schoft en de rug, op de bovenbelijning, en naar mijn mening ook op de verhouding borstdiepte t.o.v. lengte voorpoten. Die verandering en haar wijde acceptatie blijft tot op de dag van vandaag verscholen door de volgende Siegers, die in directe afstamming zoons zijn van Odin v Hirschel.

1998 VA4 Odin von Hirschell

2003 Sieger Bax von Luisenstrasse

2007 Sieger Pakros d'Ulmental

2008 & 2009 Sieger Vegas du Haut Mansard

Dit brengt mij ertoe te behandelen, wat er tussen de schoft en wat er in de rug plaatsvond, wat het verband tussen schoft en rug is en wat dat allemaal te maken heeft met óf de bovenkant van de borstwervel doornuitsteeksels hoger óf lager dan de bovenkant van de schouderbladen zijn.

We hebben vastgesteld, dat de schoft de ruimte tussen de schouderbladen is en de lengte daarvan bepaald wordt door zijn helling,van zijn hoogste tot zijn laagste punt. Hij begint bij de basis van de nek en zijn laagste punt zou het begin van de rug moeten zijn, daar waar de helling van de schoft zou ophouden, ongeveer bij de 6^{e} tot de 7^{e} wervel vóór de antiklinale wervels. Bij honden met een hoge, lang aflopende schoft – zie "Dick v Adeloga" – is deze helling duidelijk te zien, maar bij honden waarbij de aftekening van de schoft tot de rug niet duidelijk is, moet iedereen het maar raden en dat kan men bij veel honden zien en lezen in veel verslagen van keurmeesters!

Als je het standpunt inneemt, dat de lengte van de schoft niet wordt vastgesteld door zijn zichtbare helling, dat de helling niets van doen heeft met zijn lengte, maar wordt bepaald door de 6 of 7 wervels die hij beslaat, dan zeg je dus, dat iedere hond een lange schoft heeft en dat een korte schoft niet bestaat en als dit het geval is, het verband met de lengte van de schoft geen betekenis heeft en inderdaad, zoals met het woord "hoog", het zonder betekenis wordt bij honden zonder helling van de schoft.

Aan de andere kant, als je het standpunt inneemt, dat de lengte letterlijk gemeten kan worden door de zichtbare helling van de schoft, zoals bij het paard, dan hebben honden met een vlakke of lage schoft een zeer kleine lengte van de schoft, maar er moet wel enige lengte zijn en logischerwijs moet dit beperkt zijn tot ongeveer de laterale breedte van het schouderblad, ongeveer 3 tot 4 borstwervels?

Niet alleen maar om U in de war te houden, of te doen blijven nadenken, maar meer om mijn opmerkingen in het begin over verwarring met betrekking tot deze uitdrukkingen in te kunnen schatten, het volgende: Als U dit gezichtspunt toepast op het paard, dan moet het evenwichtspunt van de ruggengraat liggen in de rug/lendenen. Betekent dat dan dat een hond met een korte schoft een te lange rug heeft?

Hierin ligt het probleem, als men uitdrukkingen van één diersoort toepast op een ander, daar waar de referentiepunten niet dezelfde zijn.

Bij een paard “heeft de schoft altijd een duidelijke helling met een vrij algemeen laag beginpunt en heeft daarom altijd een lengte die nauwkeurig te vast te stellen is”. De rest van de ruggenwervel van het einde van de helling van de schoft is het begin van de rug. Dit is niet het geval bij vele hedendaagse Duitse Herdershonden, bij wie geen helling is. Deze verwarring, ontstaan door het proberen letterlijk de definitie van bij het paard te projecteren op de hond, is een zeer groot probleem voor het DH-ras, zowel binnen de SV, als daarbuiten, waar het erom gaat om te komen tot een samenhangende, overeengekomen richting en een op brede basis gesteund begrip van de schoft, de rug, ja, de gehele bovenbelijning van de aanzet van de nek tot aan het eind van zijn zeer lange staart.

Wat is de functie van de schoft? De functie van de schoft is het bewegen en sturen van de schouderbladen en het voorzien van een aanhechting van de spieren van schouder, borst en nek. Om dit te bereiken, zijn er vier spieren, waarvan drie hoofd-spieren, op de schoft.

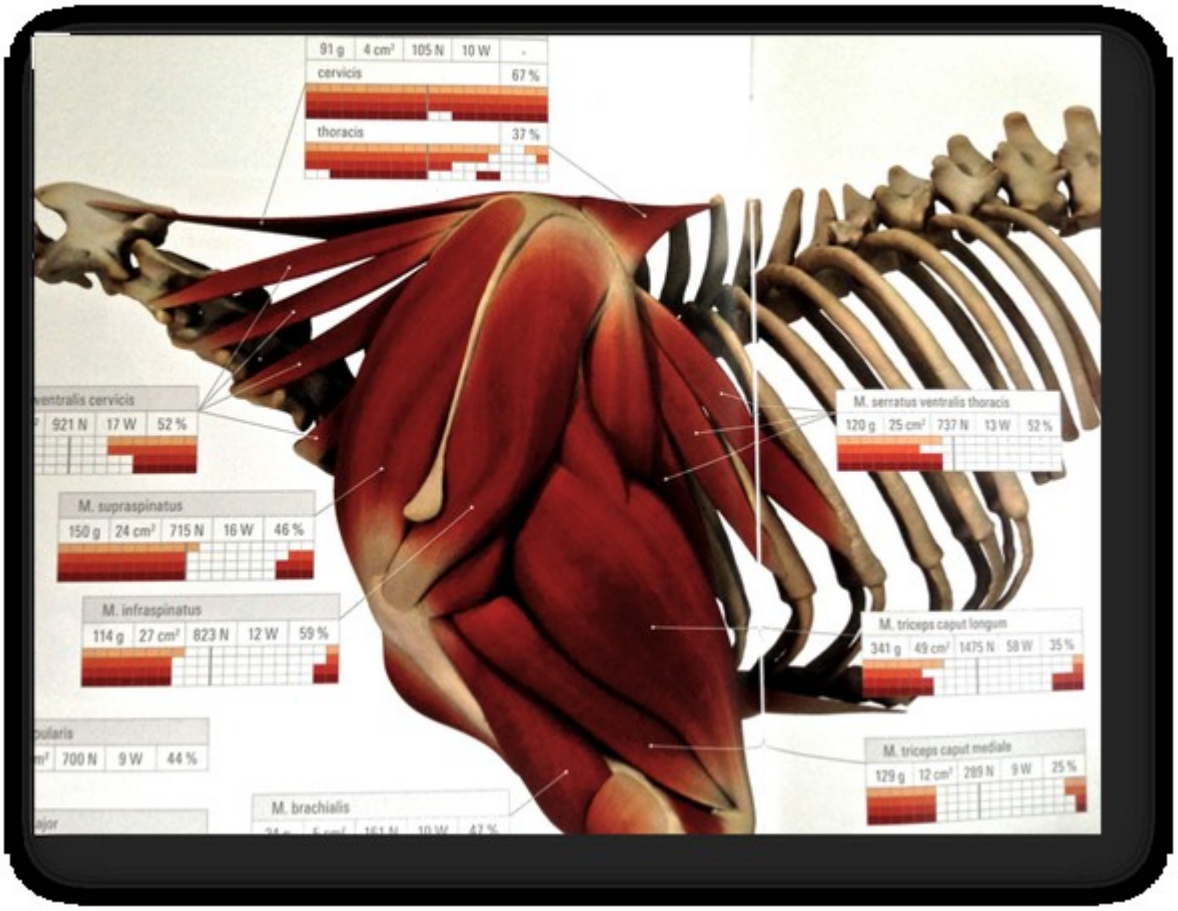

Afbeelding uit de publicatie Dogs in Motion - Fischer and Lilje

De grootste spier is de **serratus ventralis** of **grote voorste gezaagde spier**, boven over de borstwervelpunten en bevestigd aan het schouderblad ligt de **rhomboideus** of **ruitvormige spier**, van ongeveer 10 mm dikte en daaroverheen ligt de zeer dunne **trapezius** of **monnikskapspier**. De monnikskapspier verbindt de wervels vanaf de 3^{e} nekwervel tot de 9^{e} borstwervel langs de borstwervel doornuitsteeksels en zijdelings aan de kam van het schouderblad. Zijn actie bestaat uit het heffen van de voorpoot en hem voorwaarts te trekken.
De ruitvormige spier is bevestigd aan de borstwervel doornuitsteeksels van de wervels T4 tot T7 en dwars over de bovenzijde van de rand van het schouderblad. Diens actie bestaat uit het heffen en voorwaarts of achterwaarts trekken van de voorpoot en de schouder voorwaarts en het schouderblad tegen de ribbenkast/romp aan te trekken, daarmee de bovenkant van de schouderbladen stabiel houdend gedurende de verschillende stappen van de bewegingen van de hond.
De grote voorste gezaagde spier bedekt het onderste deel van de nek en het voorste deel van de borstwand. Het is een grote, waaiervormige spier en komt vanuit het middelste deel van het schouderblad naar boven en is bevestigd aan de borst. De functie van deze spier is het ondersteunen van de romp, te helpen bij het ronddraaien van de schouderbladen, te helpen bij de voortstuwing, te schommelen en de schouder voorwaarts en achterwaarts te dragen in verband met de voorpoten.

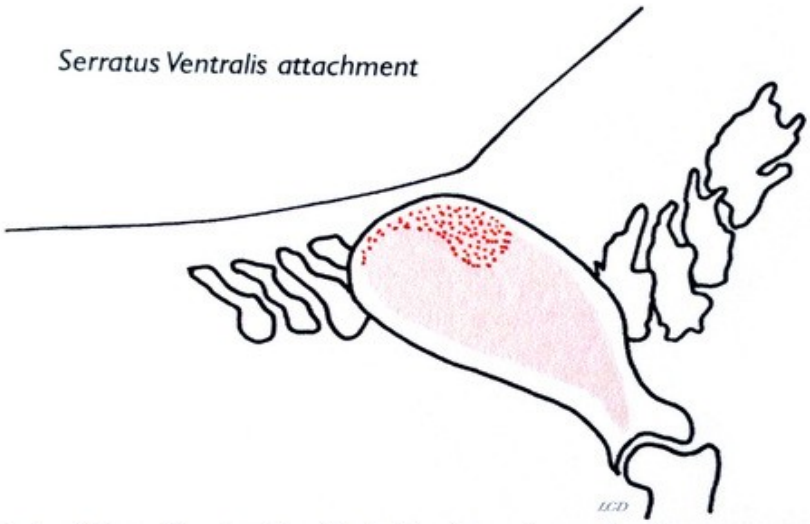

Dark Red Dots showing the ideal attachment area for the serratus ventralis muscle. Lighter colour represents the spread of this muscle across the shoulder blade.

Als de doornuitsteeksels van de borstwervels ten opzichte van de bovenkant van de schouderbladen naar beneden gaan, komen de bovenkanten van de schouderbladen omhoog ten opzichte van de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels en daardoor komen zij ter hoogte van beider randen dichter bijeen, de spieren, die er overheen liggen, overspannen een kleinere afstand en veroorzaken daardoor in beweging een steviger schoft.

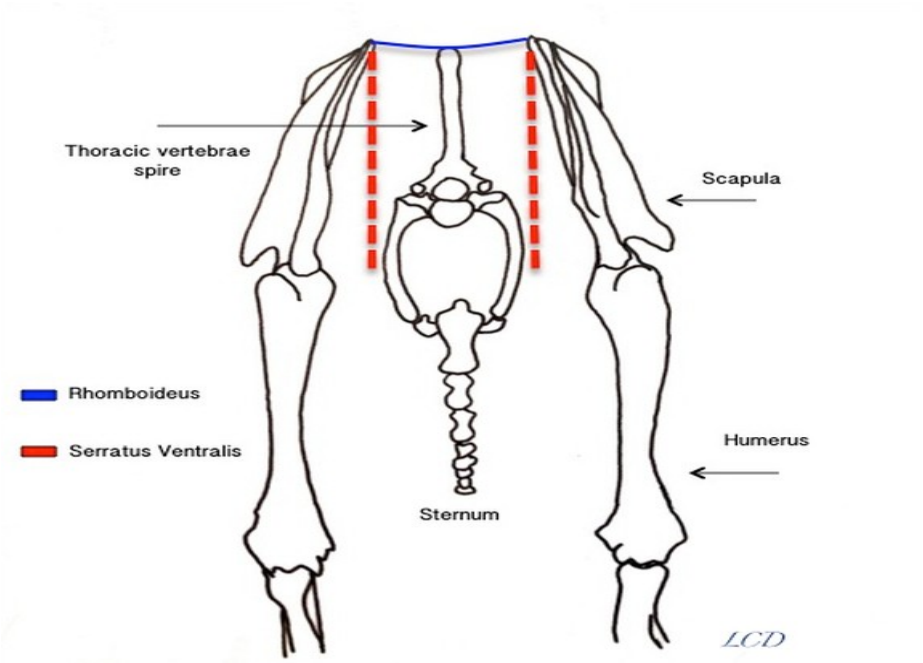

De grote voorste gezaagde spier is een zeer grote, waaiervormige spier, ongeveer 20 cm dik, die aan 9 ribben verbonden is, zich uitstrekt tot de lagere nek hoofdzakelijk aan het bovenste gedeelte van de binnenzijde van het schouderblad vastzit. Artsen noemen hem ook wel de “anti-zwaartekracht spier” of als de “slingerspier” en dit is belangrijk om de functie van de functie van de schoft te begrijpen en ook gedeeltelijk, waarom sommige honden op de voorhand vallen. Deze spier houdt de werking van de zwaartekracht tegen, door de romp, nek en kop van de hond naar beneden te duwen, als hij rent.

Deze spier draagt letterlijk de borstkas, de romp van de hond. Als men deze spier [en de overlappende spieren] van de binnenkant van de schouderbladen zou losmaken, zou de gehele romp/ruggengraat/nek/kop-partij op de grond vallen. Alles wat zou blijven staan, zouden een paar

voorpoten, bovenarmen en schouderbladen zijn. Als men dit basisfeit niet begrijpt, kan men de functie van de schoft ook niet begrijpen.

In tegenstelling tot een ander populair geloof, dat alle kracht van de achterhand zou komen en dat de voorpoten de hond alleen maar sturen, komt de primaire stuwing weliswaar van de achterhand, maar de voorhand draagt zelf ook bij tot voorwaartse stuwing. Als U twijfelt aan deze stelling, bekijkt U dan eens deze video. Petra, kun je deze video ook overbrengen???)

De evolutie van de hondenfamilie heeft een situatie geschapen, waarbij in de functie van het leveren van voorwaartse aandrijving, het dijbeen gelijk staat aan het schouderblad en het scheenbeen gelijk is aan de bovenarm. Dit geeft de hond "vierwiel aandrijving" (*Dogs in Motion Fischer & Lilje).* De energie die is opgewekt door de spieren in de achterhand wordt voorwaarts overgebracht naar een specifiek gebied binnenin de grote voorste gezaagde spier, dit wordt het voorwaartse draaipunt genoemd. Er zijn twee draaipunten: het achterste draaipunt, zijnde het gewricht van het heiligbeen met L5, en het voorste draaipunt, waar dus de grote voorste gezaagde spier aan de bovenkant van het schouderblad vastzit. Vanaf dit draaipunt wordt energie door de grote voorste gezaagde spier, die de rotatie van het schouderblad ondersteunt naar beneden naar de voorpoten overgebracht en tijdens deze overdracht wordt de kracht die van elk van de vier poten komt, verdeeld in een verhouding die direct de gewichtsverdeling van de hond weergeeft en dientengevolge méér kracht in de verhouding van bij benadering 60 : 40 wordt opgewekt door de voorhand dan door de achterhand.

Deze twee spieren houden de schouderbladen vast, maar gescheiden van elkaar en terwijl het de nodige draaiing en souplesse toestaat, deze ook stabiel houden gedurende bewegingen, met inbegrip van beweging naar boven en naar beneden. Daarnaast zij opgemerkt, dat als de schouderbladen niet gescheiden gehouden zouden worden, de hond niet in staat zou zijn, zijn neus naar de grond zou brengen, noch te eten of te drinken. Naar mijn waarnemingen is een ruimte van 25 mm ideaal. Een wijde ruimte (zoals bij het paard) wordt een overmatige bespierde schouder genoemd.

Als de doornuitsteeksels van de borstwervels uitsteken boven de rand van het schouderblad, is de ruimte tussen de schouderbladen bovenmatig wijd en dientengevolge de doelmatigheid van de spieren verminderd in hun mogelijkheid om een stevige verbinding tussen de borstwervel doornuitstekels en de schouderbladen gedurende beweging als zij draaien en voor- en achterwaarts glijden.
De schouderbladen zullen tijdens beweging niet stevig bevestigd zijn, de grote voorste gezaagde spier is in eerste instantie een verbindende en helpende spier en niet een stuttende (ondersteunende) spier en de schouderbladen zullen overmatig langs de ribbenkast omhoog en omlaag glijden en het neerwaartse glijden, in werking gesteld door het gewicht van de zwaartekracht, zal blijken doordat de hond minder vrij, zelf wat zwaar in zijn stappen vóór zal zijn.

Wat zijn nu de tegenargumenten tegen wat ik hier gesteld heb en wat is mijn antwoord daarop?

Laten wij beginnen met de Heilige Graal van de Duitse Herdershond: "Als de schoft lager ligt dan het hoogste punt van de rug, zal de hond naar voren vallen".

Ik zou een hele reeks van voorbeelden van dieren kunnen geven, maar ik zal een ander hondenras, de Borzoi, gebruiken. De Borzoi heeft een rug die beduidend hoger ligt, dan de schoft, dus wat gebeurt er met een Borzoi, als hij draaft? Als U vasthoudt aan het argument van de Heilige Graal, zou een Borzoi zwaar op zijn voorhand vallen in zijn gangen. Dat gebeurt bij sommigen, maar niet bij de overgrote meerderheid.
Terwijl het als een verrassing voor de meeste DH-mensen zal komen, moet een Borzoi, net als een DH, een gezonde, niet vermoeiende en moeiteloze draf hebben, met tegelijkertijd een lang uit te houden, vrije en gemakkelijke strekking van voren. Dus hoe wordt dit bereikt als de Heilige Graal stelt, dat een hond met een dergelijke bouw van schoft en rug zwaar op de voorhand zou vallen?

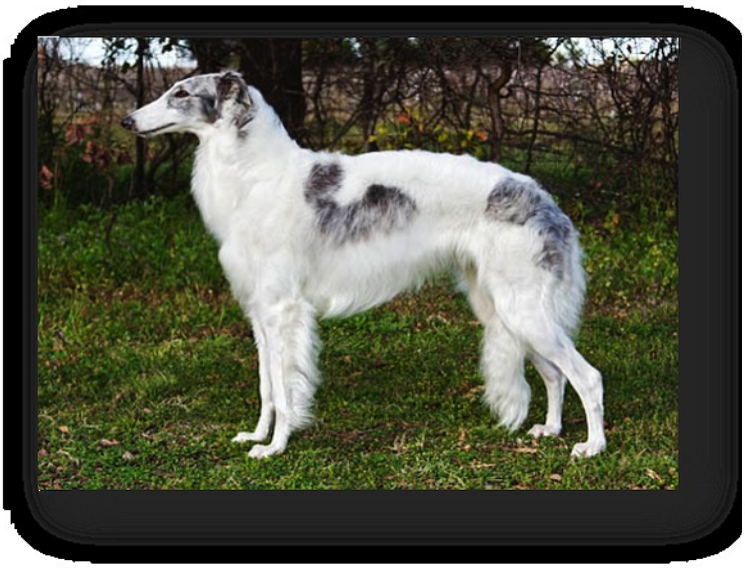

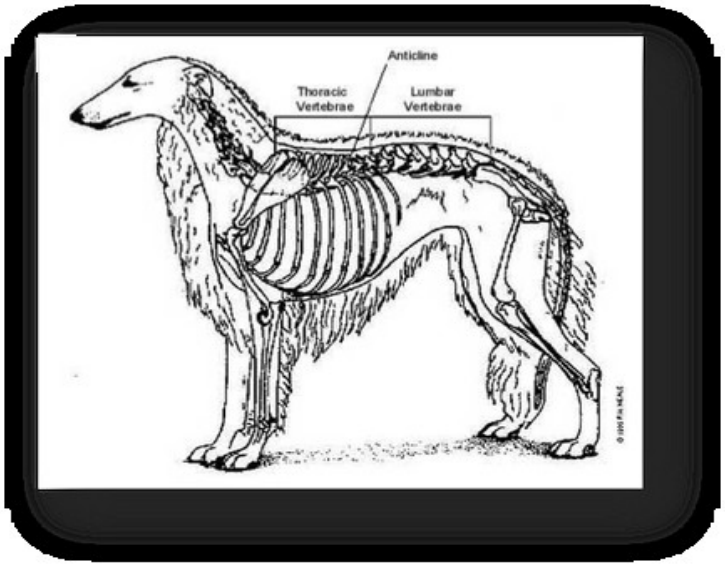

Als een Borzoi een rug kan hebben, die in de lendenstreek duidelijk hoger is dan zijn schoft en niet op de voorhand valt, waardoor komt het dan, dat als een DH een hogere rug dan zijn schoft, hij wèl op de voorhand valt?
Omdat hij de borstwervel doornuitsteeksels boven de bovenrand van de schouderbladen heeft liggen? Nee, het is, omdat hij die en hun overlappende spieren net ónder de bovenkant van de schouderbladen, maar boven de rug in de antiklinale sreek heeft liggen!

Bij de ideale Borzoi is de rug in de centrale streek hoger dan de schoft, maar lager dan de schoft in de antiklinale streek en teneinde een vrije , gemakkelijke en moeiteloze strekking naar voren te verzekeren, lopen de toppen van de borstwervel doornuitsteeksels onder de bovenrand van het schouderblad. Niet erboven, niet gelijk eraan, maar er net onder.

Hierin ligt de kern van de zaak. De ontwikkeling van de micro- evolutie (de verandering in korte tijd) van de Duitse Herdershond heeft in termen van frequentie geresulteerd in het omhoogkomen van het voorste gedeelte van de lendenwervels en het achterste gedeelte van de borstwervels, tot een punt waar de grootste rugspier aan hun punten is vastgemaakt bij veel honden gelijk ligt met de bovenkant van de schoft en naar mijn waarneming is, dat als de rug gebogen is, ligt de bovenkant van de borstwervel doornuitsteeksels hoger, maar zeer zeker niet bóven de schouderbladen en dat de antiklinale streek van de rug hoger ligt dan die borstwervel doornuitsteeksels, dus bóven de bovenkant van de schoft.

Als dit het geval is, verandert dit niet alleen de hoek van het bekken, waardoor de achterhand minder efficiënt wordt, maar het verandert ook de helling van de borstwervel doornuitsteeksels. De uitwerking hiervan op de voorhand komt uit in een meer beperkte strekking van de voorhand. De enige manier, waarop de hond dit kan compenseren, is door zijn kop te heffen om de zwaartekracht tegen te gaan en als de stuwing van achteren krachtig is, iets van die kracht te verdrijven, door zijn hakken hoger op te tillen, maar dit is niet voldoende om het geheel te compenseren. Hoe groter de buiging, des te groter de beperking van de voorhand en dit omvat ook de beweeglijkheid van de rug en de nek.

Laat mij hier iets belangrijks bij opmerken. De genen, die in 1898 in het ras van de DH bestonden, zijn precies dezelfde genen, die nu bestaan, maar ze zijn anders gerangschikt. Daarom zijn alle honden, die allemaal van één hond, de wolf, afstammen, in velerlei structurele wijze, zo verschillend zijn. De mensen, een relatief kleine groep onder hen, hebben d.m.v. selectie een ras gevormd, zoals een hondenras zich zou moeten ontwikkelen, maar omdat het een menselijke selectie is, gedreven en niet een natuurlijke selectie, hoeft dat, wat in het ene ras in zeer specifiek gebied gebeurt, niet noodzakelijkerwijs op de zelfde manier in een ander ras te gebeuren.

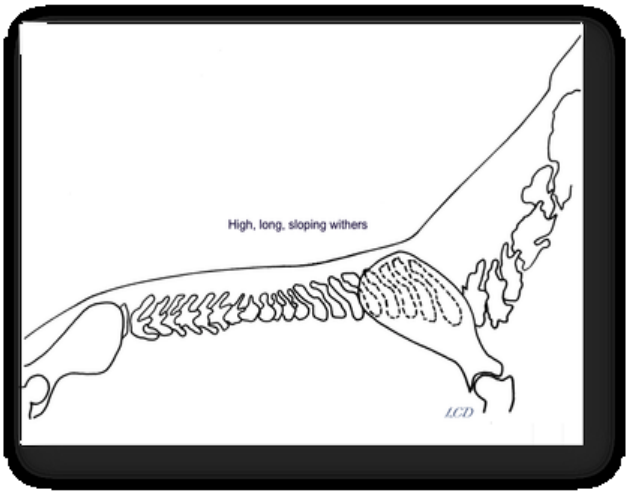

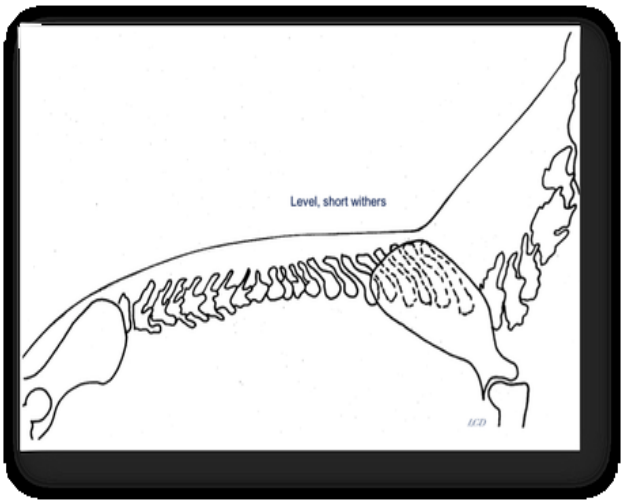

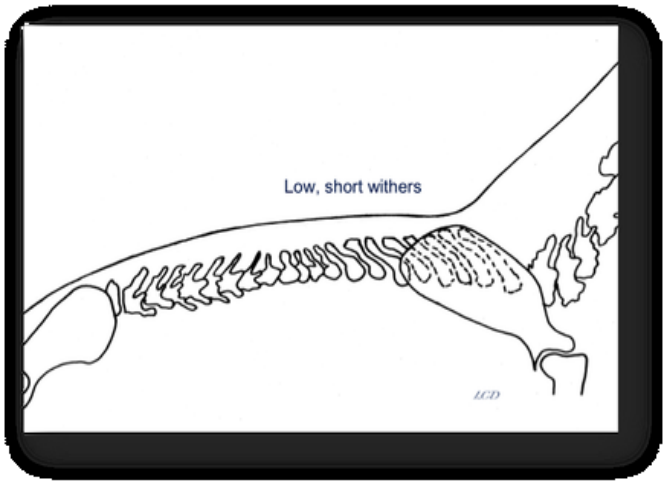

Alhoewel dit een voor de hand liggende opmerking is, wil ik hem toch maken, juist voor mensen die voor het eerst met het ras te maken hebben en die op zullen merken, dat als ze het skelet van de hond bekijken, dat zich er een afwijking voordoet in de ruggengraat “in het midden van de rug”. Ze zullen zien, dat er een veel grotere afstand is tussen de huid en de bovenkant van de ruggenwervel in het midden van de rug, dan aan de basis van de nek en het begin van de croupe.

Houdt U in gedachten, als U deze afbeeldingen bekijkt, dat er drie relatief dunne spieren over het voorste helft van de bovenkant van de borstwervel doornuitsteeksels, in de streek van de schoft, liggen (twee op het hoogste punt van de schoft en één aan de basis) en dat één van deze, degene aan de basis van de schoft, een zeer lange en belangrijke spier is en hij gaat door over de ruggengraat te lopen tot aan de croupe toe. Voor vrij voor de hand liggende redenen gaat deze spier over van behoorlijk dik bij de bevestiging in de streek van de schoft naar veel dikker en steviger in de antiklinale streek en wordt dan weer geleidelijk dunner, naarmate hij de bevestiging aan de croupe bereikt.

Naarmate de ruggengraat van de Duitse Herdershond omhooggekomen is, omdat de spil van die verhoging zich in de antiklinale streek bevindt en niet beperkt wordt tot de lendenstreek, zoals bij de Borzoi, beginnen de borstwervel doornuitsteeksels iets van hun aflopende helling te verliezen en met als gevolg dat de aftekening tussen de borstwervel- en de lendenwervelstreek – tussen schoft en rug – minder duidelijk wordt. Zodra de rug een buiging vormt, zelfs een lichte buiging, is er op het oog geen afscheiding tussen schoft, rug en croupe en hier voeg ik de croupe toe, omdat de buiging heeft veroorzaakt dat het bekken licht overhelt en daardoor de buiging van de bovenbelijning benadrukt is; de gehele bovenbelijning ziet eruit als één lange aflopende boog, van nek naar staartwortel.

Bij deze teef liggen de spieren die de borstwervel doornuitsteeksels overlappen “net onder” de bovenkant van de schouderbladen, niet daar gelijk aan, en niet erboven, maar er net onder.

Stelt U zich in Uw verbeelding voor het punt aan de basis van de nek en het punt aan het begin van het bekken. Stelt U zich voor dat U de top van Uw vingeronder de antiklinale wervel van “Dick vom Adeloga” plaatst en die dan omhoog drukt, totdat er een rechte lijn loopt tussen deze twee punten, van het hoogste punt van de schoft tot het begin van het kruis. De helling van de schoft is er dan nog steeds, maar omdat de ruggengraat van zijn midden naar boven is gekomen, is de helling van de schoft verminderd (Foto 2).

Foto 1 Dick von Adeloga (Originele foto)

Foto 2 Dick von Adeloga - (digitaal gewijzigd)

Foto 3 Dick von Adeloga - (digitaal gewijzigd)

Foto 4 Dick von Adeloga - (digitaal gewijzigd)

Foto 5 Dick von Adeloga - (digitaal gewijzigd)

Bij de “gewijzigde” Dick vom Adeloga is de gehele bovenbelijning gewijzigd. De helling van de schoft, zijn zichtbare lengte en daardoor zijn aftekening, is verdwenen, en op het oog zijn schoft en rug één geworden.

Als U Uw vinger nog een beetje verder duwt, brengt U een lichte buiging teweeg, de buiging begint aan de basis van de nek en eindigt bij het begin van het bekken en is ook een beetje minder duidelijk, omdat het licht is gaan aflopen. [Tekent U a.u.b. hierbij aan, dat ik de positie van de heup niet verlaagd heb, hetgeen te zien is op de foto/diagram van de “evolutionaire ei-vorm”.] Ik plaats deze opmerking, omdat de verandering, die hieruit voorkomt direct in verband is met de ruggengraat van de hond, het beïnvloedt de vorm van de bovenbelijning en diens helling. Ik deed dit niet, omdat het te moeilijk voor mij [Gail] (?) was om de foto van Dick von Adeloga tot dat punt te bewerken. Echter, dit zal in het volgende artikel behandeld worden. De rug is nu een beetje hoger dan de schoft en de toppen van de borstwervel doornuitsteeksels zijn verder omhoog gebracht, alhoewel nogal marginaal, maar “blijven onder de bovenkant van het schouderblad” B. Foto 3.

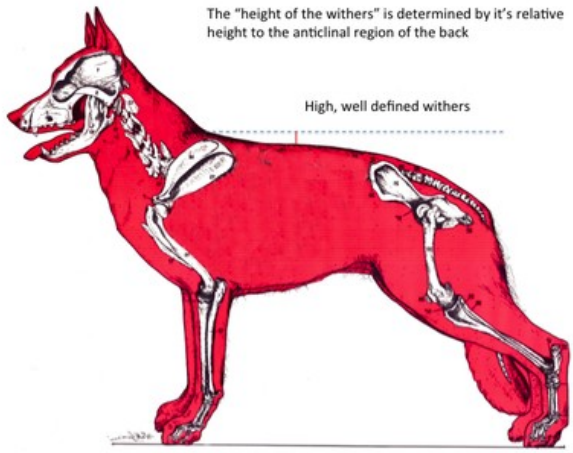

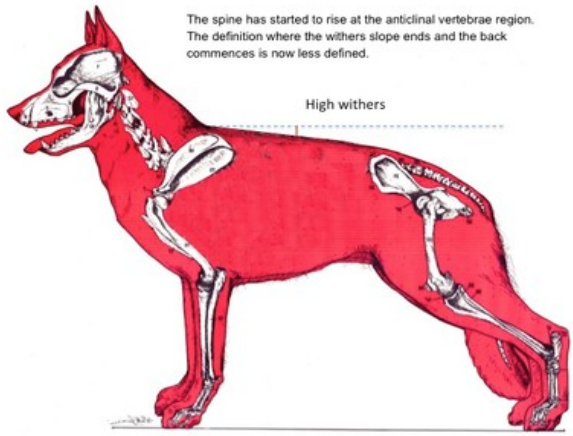

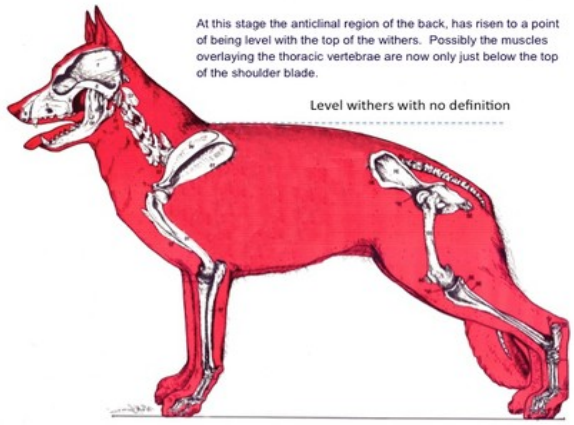

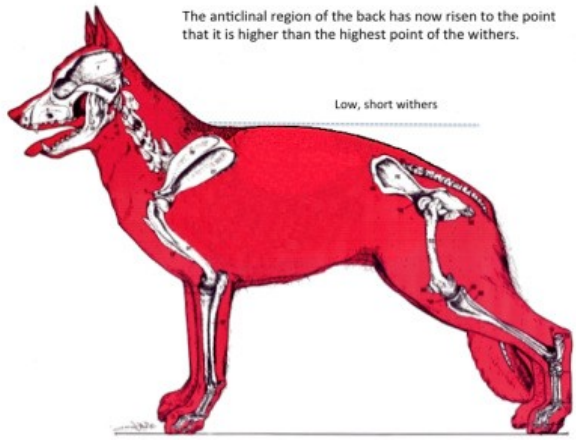

Anders dan bij de Borzoi, zoals de lendenwervels omhoog zijn gekomen, zijn dat ook de borstwervels en als zodanig zijn ze niet alleen begonnen minder aflopend te worden, maar ook is de ruimte tussen de schouderbladen groter geworden, waardoor ongewenste spiermassa wordt gevormd, waarnaar gerefereerd wordt als “loaded shoulders (te zware schouders)”.

Het effect hiervan is date en hond die vroeger een vaste en stevige, maar tegelijkertijd vrije, gemakkelijke en moeiteloze verreikende strekking vóór had, niet meer zo vrij is. Deze beperking van de voorhand en de beperking van de flexibiliteit van de rug en zelfs van de nek, is moeilijker, maar niet onmogelijk om te zien. U kunt het zien, als U weet waar U op moet letten tijdens een ongehinderde beweging van een hond, of wanneer hij galoppeert of springt.

Ik spreek van “ongehinderde beweging”, omdat niet alleen de structuur van de DH door de jaren heen is veranderd, ook de wijze van omgang met de hond en die verandering heeft op velerlei manier verdoezeld wat ik net beschreef.

Daar, waar ooit keurmeesters er op stonden, dat honden voorgeleid werden aan een losse lijn, ligt het accent nu tegengesteld en een veel groter deel van de keuring wordt uitgevoerd in pas, met de honden energiek, zo niet soms woest aan de lijn trekkend.

Mensen, die nog geen ervaring met het ras hebben en gewend zijn hondenshows te bezoeken, zien Duitse Herdershonden lopen met een overdreven aflopende bovenbelijning met de achterhand dicht bij de grond, zij zien een bovenbelijning, die bewerkstelligd is, doordat het achterste middenvoetsbeen in bijna een vlakke positie overgaat om grip te krijgen en aan het gewicht van de begeleider trekt. De hoeking van de achterhand, met de nadruk op het verkrijgen van de heup en de knie dichter bij de grond en in het bijzonder de vergrote lengte van het onderste deel van de dij, is hierin natuurlijk veelbetekenend, maar door een gebrek aan begrip van de beweging en de schoft,

ontwikkelen zij het gezichtspunt dat dit een hond is, die een hoge, aflopende, lange schoft vertoont, zelfs al heeft hij die niet. Alleen scholing en begrip kunnen aan mensen hierin klaarheid brengen.

Tot besluit:

Ik twijfel er absoluut niet aan, dat de meeste mensen, die er tijd in steken, dit artikel te lezen, voort zullen gaan met het ondersteunen van de visie, dat de schoft van een DH dezelfde zou moeten zijn als bij het paard; dat een verheven ruggengraat, en zelfs een licht gebogen ruggengraat, in hoge mate wenselijk is. Zij zullen dat niet doen, omdat zij een werkelijk begrip van de schoft en de rug hebben, maar omdat datgene wat hen dat verteld is, ondersteund door hetgeen zij zien bij veel winnende honden in de showring, door hetgeen zij lezen in keuringsrapporten of foto's van de huidige hond en hetgeen zij te vaak te zien krijgen op foto's die, grappig genoeg, mooier gemaakt zijn om dat te overdrijven, waarover ik geschreven heb.

Zoals in al mijn artikelen, heb ik mijn waarnemingen, mijn inzichten en mijn meningen neergeschreven en alle kritiek is aangeboden als constructieve kritiek, alhoewel er vele mensen zullen zijn, die dat anders zien.

Anders dan door niets op te schrijven, en vanwege de zojuist benadrukte redenen, is de verleiding groot dat te doen, er is geen manier om dit probleem te ontwijken. Dat is het lot van eenieder, die niet stil willen blijven zitten en zijn mening hoe hiermee het beste om te gaan, wil uiten.

Mijn motief is om mensen de dingen door mijn ogen te laten zien en daardoor mijn waarnemingen, ervaringen en meningen te laten delen. Ik vraag de lezers alleen om mijn waarnemingen te beschouwen en beseffen, dat terwijl dit artikel de schoft en de rug behandelt, dit maar twee onderdelen van een geheel zijn; dat als een hond bekeken, beoordeeld, gekeurd en met andere honden vergeleken wordt, het in dat verband gezien en beoordeeld moet worden als één geheel.

Mensen zeggen vaak, dat de DH een erg jong ras is en dat de evolutie van een hondenras een lange tijd nodig heeft, dat dit allemaal deel is van het "grote beeld", dat het misschien precies is wat von Stephanitz voor ogen had.

De hondenfokkerij en de ontwikkeling van een ras is geen echte evolutie. Evolutie kan zich over duizenden jaren uitstrekken, omdat het is gebaseerd op natuurlijke selectie, overleving van de sterksten, die het beste kunnen doen, waarvoor ze bestemd zijn, om daarmee hun bestaansrecht de verzekeren.

Ik weet dat deze bewering een waarheid als een koe is, maar ik wil alleen duidelijk maken, dat wat in de hondenfokkerij gebeurt, niet het resultaat is van natuurlijke selectie. Dat, wat een relatief klein aantal invloedrijke mensen kunnen doen gebeuren in drie of vier generaties en met een verhoogde genetische frequentie, gelijk kan staan aan vele honderden, zo niet duizenden jaren van natuurlijke evolutie. Waar natuurlijke selectie de zwakkeren afdankt en de sterkeren bevoordeelt om hen het beste met hun omgeving en met hun bestaansrecht om te laten gaan, hoeft dat niet noodzakelijkerwijs het geval te zijn, als dat selectief gebeurt door mensen.

De selectief ontwikkelde verandering in de structuur van de bovenbelijning van de Duitse Herdershond, in tegenstelling tot de natuurlijke evolutie, is niet uniek zoals dit te zien is op de volgende foto's van een paar andere rassen vanaf hun vroege periode tot de dag van vandaag.

Bombastisch idealisme en rol-specifieke functie zijn verleden tijd, het ras is nu duidelijk en waarlijk opgesplitst in werkhond en showhond, schoonheid bestaat slechts in het oog van de waarnemer en invloedrijke waarnemers zijn vergankelijk en daarom zijn trends, type, veranderingen en los van alle retoriek, als het de de schoonheid van showhonden betreft, gaat de uitdrukking "schoonheid bestaat in het oog van de aanschouwer" vaker wel dan niet op.

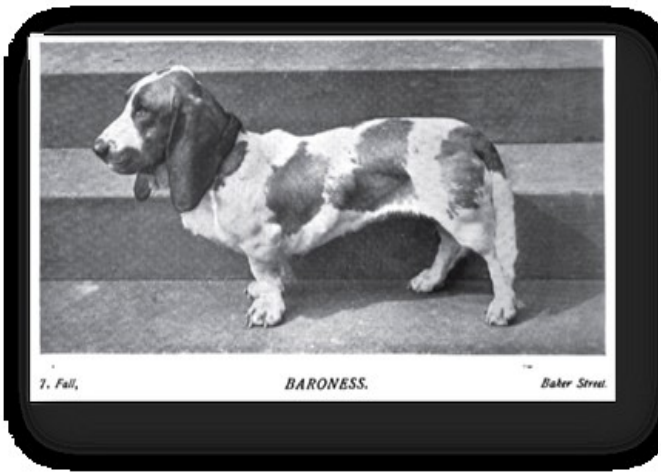

Als ik alles wat ik gezegd heb, zou proberen samen te vatten in een paar punten, zou het er als volgt uitzien:

- De uitdrukking “hoge schoft” komt uit de paardenwereld en in die context is de mate van hoogte bepaald door het verband tussen de hoogte van de schoft op zijn hoogste punt en het midden van de rug. Bij het paard heeft de schoft de neiging altijd te beginen bij de 7^{e} borstwervel en “in variërende mate” van daar omhoog loopt naar de basis van de nek.
- De uitdrukking “lengte van de schoft” komt ook uit de paardenwereld en in die context wordt de lengte van de schoft gemeten van zijn hoogste punt naar zijn laagste punt, aan het einde van de helling. Anders dan bij vele hedendaagse Duitse herdershonden, hebben paarden altijd een aflopende, duidelijk afgetekende schoft.
- Het geloof, dat een “hoge schoft” en in deze context “gewenste schoft” bij de Duitse Herdershond bestaat als de bovenkant van de doornuitsteeksels van de borstwervels boven de bovenkant van de schouderbladen geplaatst zijn, is fundamenteel fout. Zou deze bouw bestaan, zou het op geen enkele zin leiden tot een gezonde, vrije, verstrekkende efficiënte beweging leiden. Dit is ironisch, vanwege de wijze, waarop het ras selectief is ontwikkeld:

als de doornuitsteeksels van de borstwervels op gelijke hoogte van de bovenkant van de schouderbladen geplaatst zijn, zal de antiklinale streek van de rug hoogstwaarschijnlijk bijna gelijk aan of zelfs boven de schoft liggen.

- Als het hoogste punt van de schoft gelijk of beneden de rug "in de antiklinale streek" ligt, zal de hond in verschillende mate in zijn bewegingen beperkt zal zijn of op de voorhand zal vallen.
- Bij een vierkante stand, niet overgestrekt staand, zou de schoft van de Duitse herdershond omschreven moeten worden als:
- **Hoge, duidelijk afgetekende schoft: Op zijn hoogste punt "duidelijk hoger dan de antiklinale streek van de rug".**
- **Hoge, lange schoft: Op zijn hoogste punt "hoger dan de antiklinale streek van de rug".**
- **Vlakke, korte schoft: Op zijn hoogste punt "gelijk aan de antiklinale streek van de rug".**
- **Lage, korte schoft: Op zijn hoogste punt "lager dan de antiklinale streek van de rug".**

Ik wil geen verwarring stichten en voor sommige mensen, meer speciaal diegenen, die niet zo nauw betrokken zijn bij het ras, maar het wel beoordelen, kan hetgeen ik ga zeggen toch enige verwarring leiden en zelfs tot enige ergernis, sommige mensen zullen hun armen zelfs ten hemel heffen, maar het is zeer noodzakelijk, dat ik het volgende zeg:

Het hebben van diepgaande kennis en werkelijk begrip van het ras en zijn functie als "met uithoudingsvermogen dravende, schapen hoedende werkhond" is bepalend voor het begrijpen van het relatieve belang van verscheidene delen van de anatomie van de hond en om in staat te zijn op wen juiste manier het ene ongewenste karakteristiek af te wegen tegen het andere, maar dit is maar al te vaak niet het geval. Ik zeg dit, omdat we maar al te vaak zien, dat een hond, die in algehele zin anatomisch superieur is aan zijn mededinger, verbannen wordt naar een lagere plaats in zijn klasse, omdat, bij voorbeeld, zal ik stellen, een zeer lichte buiging in zijn rug heeft.

Ik mag graag von Stephanitz aanhalen en hier is nog een uitspraak van hem:

"De Duitse Herdershond is een werkhond . . . Een keurmeester van dit ras moet vertrouwd zijn met de aard en taken van het ras en vrij zijn van bekrompenheid van geest, dat hem beperkt tot het ontdekken van tekortkomingen of tot bevooroordeelde voorkeuren met betrekking tot lichamelijke schoonheid".

Louis Donald - Mei 2014